ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 71. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18 — Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Ἐπιστολὴ υἱοῦ Χαδζῆ-Σάββα.—Φρέσκα-Φρέσκα.—Ἡ Ἀράχνη. . .—Ὁρισμοὶ Καμπούρογλου.—Κόρακας πρὸς Ἀφεντούλην (ποίημα).—Τὰ κυνικὰ καύματα.—Γνώμη στρατιώτου.—Ψύλλοι.—Ἀρχαιολογικὰ.—Les mouchards.—Καραμέλες.—Ἀνθύλλια.—Πολιτικὴ τοῦ Λαοῦ.—Τ' ἀγκαθάκια (ποίημα).—Λόγοι Κουμουνδούρου.—Ἐλπίδα (ποίημα).—Ἀλήθειαι.—Ἰδιότροπα.—ΝΙΝΑ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

τοῦ ἐπιστρατευσίμου υἱοῦ τοῦ διασήμου

ΧΑΤΖΗ ΣΑΒΒΑ

πρὸς τὸν μπαμπᾶ του.

Μπενὶμ—πεντερὶν (1) ἐφέντημ.

Ἐπιστρατεία ἀποστρατεία λέανε, ἄμα τί πρᾶμα ἤτανε ντὲν ἤξερα. Μιὰ μέρα, βράντι ἤτανε, καφενὲ ἐπῆγα—Ἀναντολὴ λέανε—μπὶρ ναργιλὲ πρόσταξα, φωτιὰ ἐγύρεψα, κουντοῦρές μου ἔβγαλα, μπέλκιμ (2) ἀέρα πάρει ἰποντάρι μου, τσουράπι μου παστρικὸ ἤτανε, μυρουντιὰ ντὲν εἶκε, ντροπὴ ντὲν ἤτανε.

Φρ..ρ..ρ.. μιὰ ρουφιξιὰ ναργιλέ μου ἐτράβηξα, χέρια μου πόντια μου οὖλα πιασμένα ἐκατάλαβα. Νόμου ἐπ' ὀνόματι ἐν ὀνόματι ἄκουσα ἰστὲ χέρια μου ντεμένα ἐβρετήκανε, ζαπτιέδες ἐμπαγλαρώσανε.

— Δζάνουμ κριστιανὸ ἄτρωπο εἶμαι, φώναξα, ἰστέκα νὰ ντιοῦμε τί ἔκανα ; . . ψεφτομαρτυρία εἶπα ; μοικεία ἐποίησα ; ἀντὰμ ἰμιρμίγκι ἀπάνω μπιλὲμ ντὲν ἐπάτησα . . . .

Ἀμὰ ἐκεῖνοι χὶτς, τίποτα ντὲν ἀκούανε, ἰστὲ μόνο μπουνιαῖς ἐντήνανε, ἐπιστρατεία, ὑποστρατεία, σπρώχνοντας, ἀμπόχνοντας φωνάζανε :

— Ἄϊντε ὄμπρὸς.

Ὀντάνσορα, χιρσὶζ γκιμπὶ (3) ντεμένο καζάρμα ἐφέρανε.

— Χωροφυλακὴ ὀροφυλακὴ, ὀμπρὸς μέσα, ἔμπα ἐντῶ ἐτιστρατεία οὖλοι μπένουνε . . .

(1) Πατέρα μου.—(2) Ἴσως.—(3) Ὕστερα σὰν κλέφτη.

Ἀρτὶκ μέσα ἐμπῆκα, ἕνα ἄλλο ἀσκέρι εἶντα, ντίνανε, γτύνανε, τσιτσίδι, ἐντεψίζικα πράματα, οὖλα ἀνάκατα ἤτανε.

Μέρα γένηκε, ἕνα ἄτρωπο ἦρτε, μεγάλη σπάτα φοροῦσε, γκράν, γκροῦν, γκαλντερίμι ἐκτύπαγε, μοίλαρχο λέανε. Ὀλόρτοι οὖλοι σηκωτήκανε, σάπκα τους (1) χέρι ἐβάλανε, γιοῦργια ἐκεῖνος, ἴσα ἀπάνω μου ἦρτε, ντεμενὰ ἐγὼ εὐτὺς μπρούμιτα ἐμποίησα.

— Δζάνουμ κύριε μοίλαρχε, νὰ πῶ ντὲν πρόφτασα, ἕνα γρότο ἰστόμα μου ἐμπῆκε :

Πειταρκία ἤτανε.

— Πόσο χρόνο εἶσαι ; μοῦ λέει Μοίλαρχος.

— Βὶκοσι-τρία, εἶπα ἐγὼ, πατέρας μου σαράντα-ἕξη εἶναι.

— Τὄνομά σου, λέεε.

— Μηνᾶς Χαδζῆ-Σάββογλους ντοῦλο σας, πατέρα μου **Χαδζῆ Σάββα** λένε, Ζάκυντο σεργιάνι πῆγε, ἐγὼ γυιός του εἶμαι. Βέρσελαμ.

— Τί ἔργκο κάνεις ;

— Ἔργκο, μέργκο, σέργκο, ἐγκὼ τί τὰ πῆ ντὲν καταλαείνω, εἶπα· ἄμα ἰστὲ ἄλλο γρότο μοῦτρα μου ἦρτε :

Πειταρκία ἤτανε.

— Τί ντουλειὰ κάνεις μπρὲ, μοῦ λέει πάλι Μοίλαρχος.

— Δζάνουμ, Χαδζῆ ἄτρωπο εἶμαι ντὲν ἄκουσες ; χριστιανὸ εἶμαι, τί παραπάνω ἄλλο τέλεις ;

Ὀντάνσορα ντύω ἄλλους φώναξε.

— Ἰττέκα τώρα καλὰ ντοῦρος, μοῦ εἶπανε, ἰκεφάλι σου ὀρτὸ σήκωσε.

Μέτρο ἀπὸ κεφάλι ἴσα μὲ ἰποντία μου πήρανε.

— Δζάνουμ κύριε Μοίλαρχε, εἶπα, ζωντανὸ ἄτρωπο εἶμαι μέτρο κάσα μου πέρνετε, κρῖμα εἶναι, ἀκομὴ ντὲν πέτανα, ἰψαλμωντία ντὲν ἄκουσα, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, ντεῦτε τελευταῖο ἀσπασμὸ χὶτς τίποτε οὖλα αὐτὰ ντὲν γινήκανε . . .

Ἀμὰ φὰτ μπὶρ τοκὰτ (2) ἰσβέρκο μου ἦρτε, φωνή μου ἐπνίγηκε :

Πειταρκία ἤτανε.

Ζὸρ ζοριντὰν (3) ἕνα ἕνα ρουχα μου ἐβγάλανε, τζουμπέ

(1) Καπέλο.—(2) Ράπισμα.—(3) Διὰ τῆς βίας.

μου, ἀντερί μου, ζωνάρι μου λύσανε, σαλβάρι μου, ἰστὲ ἐβρακί μου ἀκόμα ντὲν ἀφήσανε, οὔλα ὄξω, τσιτσιπλὰκ (1) ἔμεινα. Μπίρνταμ χέρια μου, πόντια μου ψάξανε παχειὰ ἀχαμνά, οὔλα καλὰ ἤὕρανε ἰστέ :

— Ἀφερὶμ, ἀφερὶμ, καλὸς εἶσαι, εἴπανε, τώρα ἄϊντε.

Τὴν ἄλλη μέρα, Σάββατο ἤτανε, νεσσύλλεκτος ἐπισύλλεκτος, ἔφεντρος ἄφεντρος, —ρεντὶφ τὰ πῆ— ἄκουγα. Γιακέτα στενὴ στενὴ μέσα ἐβάλανε, Λάζαρο γκιμπὶ ἐκάμανε, ἐβρακὶ μακρὺ μακρὺ μοῦ φορέσανε, καλπάκι μὲ κορῶνα ἐβάλανε, ἀρβίλες ἀρβέλες ἀβδέλες παπούτσια μου λέανε, νιζάμης (2) ἤμουνα.

Εἰς γραμμὴ ὕστερα στάτηκα —ἀράντα τὰ πῆ— κοντά μου ἄλλοι ἤτανε, μεταβολὴ ἀναβολὴ, ντεζιὰ ἀριστερὰ περιστερὰ, σημειωτὸ ἀσημείωτο βῆμα ἄκουγα, πάλι ὕστερα προσοχὴ, μὰρ κὰρ, ἄλτ, σάλτ, χὶτς ντὲν ἔνοιωτα φράγκικα οὔλα ἤτανε! Τροχάντες ντζοχάντες οὔλα αὐτὰ μαζὺ ἕνας φώναζε. Ὕστερα, ρέστο μέστο hέστο—χάψι τὰ πῆ— μέσα βάλανε, γιατὶ ἀπὸ ἀράντα ὄξω ἐβγῆκα, νὰ πάρω λίγκο ἀέρα μου :

Πειταρκία ἤτανε.

Ἄ! Δζάνουμ μπαμπᾶ μου, ἔλα γλύτωσέ με! Ἐπιστρατεία ἀκόμη νὰ μείνω ἐχάτηκα. Ἀντὰμ στρατιώτης μὲ τὸ στανιὸ γένεται ; Λευτερία αὐτὴ εἶναι ; Φτοῦ! Ἀλλὰχ μπελὰ βερσίν!

Ὀρντινάντσα σὲ λοχαγό μου εἶμαι, γυναῖκα του πλῦνε μοῦ λέει πιάτα, νερὸ οὔλη μέρα κουβάνησε, χρεία πάστρεψε, μπουντάσορα φάε, μοῦ λέει! Χὶτς ποτε πρᾶμμα τέτοιο γένεται ;

— Ντὲν τρώω, λέω, ντουλειὰ ντὲν εἶναι αὐτή.

Ἰστὲ ἄλλο γρότο ἰσβέρκο μου ἐρχεται :

Πειταρκία εἶναι.

Ἔλα, Χαδζῆ μπαμπᾶ μου, πρόφταξε γιατὶ πέταινα. Νά! Παιντί σου γιὰ πάντα ἔκασες.

(1) Ὀλόγυμνος.—(2) Στρατιώτης.

Γιόκσαμ (1) ἰκρίμα μου ντικό σου ἂς εἶναι. Λειποταξία ἀποταξία τὰ κάνω.

Σικτὶρ πειταρκία.

χέρια σου φιλῶ, ἰποντία σου φιλῶ

Μηνᾶς Χαδζῆ-Σάββογλους

γυιός σου.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ὁ κ. Ζαΐμης καίπερ περιοδεύων κατὰ τὴν Πελοπόννησον δὲν λησμονεῖ μολαταῦτα καὶ τὸν *Ἐθνοφύλακά* του.

Προχθὲς ἔστειλε καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν αὐτῷ ἄρθρον μετὰ πολλοῦ πνεύματος γεγραμμένον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δυστυχῶς θὰ ἐχάνετο ἂν ὁ *Αἰὼν* δὲν εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσῃ, ἐξ οὗ πάντες τὸ ἀνεγνώσαμεν. Συνάζοντες μετ' ἀγάπης ὅλας τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἐγκατεσπαρμένας εὐφυολογίας καὶ ἀναμιμνησκόμενοι τῶν τόσων ἄλλων χαριτολογιῶν αὐτοῦ ἀπονέμομεν τῷ πολιτικῷ τούτῳ τῆς Ἑλλάδος τὸν τίτλον ἐπιτίμου συντάκτου τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι θὰ διαπρέψῃ πολὺ ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ πάντες ἀναγνωρίζουσι τὴν ἰδιαιτέραν του κλίσιν.

—

Ἀντίφασις, συναλλαγὴ, νεπωτισμὸς ἰδοὺ αἱ ἀρχαὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς 10 Μαρτίου, λέγει ὁ κ. Ζαΐμης. Ἀλλὰ τίνες αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ; Τὸ εἶπε πάλιν ὁ κ. Ζαΐμης: *τὸ μέλλον ὑπουργεῖον.*

—

Ὁ κ. Ζαΐμης βλέπει τόσα ναυάγια ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς κυβερνήσεως, ὥστε προτείνει τὴν σύστασιν *ναυαγαιρεσιακῆς ἐπιτροπῆς.* Ἐπειδὴ ὅμως ἐκ τῶν προτέρων εἶνε γνωστὰ τὰ μέλη ἅτινα θὰ ἀποτελέσωσι τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην, φόβος εἶνε μὴ καὶ τὰ ναυάγια αὐτὰ ναυαγήσουν εἰς τὰς χεῖράς των.

(1) Ἄλλως.

—

Ὁ κ. Ζαΐμης εἶνε πλέον ὑπὲρ τῶν προπαρασκευῶν, ἀλλὰ πάντοτε ἐκφράζεται ὑπὲρ αὐτῶν μετὰ τὴν ἔναρξίν των. Εἰς τὴν βουλὴν ἐφώναζε κατὰ πάσης προπαρασκευῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸν πιάνουν τὰ νεῦρά του ὁσάκις ἔβλεπε τὸν κ. Μπούμπουλην μὲ τὰ σχέδια τοῦ ναυστάθμου εἰς χεῖρας. Τώρα ζητεῖ προπαρασκευὰς *σοβαρὰς καὶ σπουδαίας καὶ τὰ κάμνουν ἐντύπωσιν*, ὅπως αἱ περὶ πολιτικῶν γνῶμαί του κάμνουν πάντοτε ἐντύπωσιν.

—

Ἐφέτος οἱ πολιτικοί μας τὸ ἔρριψαν εἰς τὰς περιηγήσεις. Ἐγύρισαν καὶ γυρίζουσι ξηρὰν καὶ θάλασσαν, στερεὰν καὶ νήσους. Τίς οἶδε πόσας ἀρχαιολογικὰς ἐκθέσεις θὰ μᾶς ἀναγνώσωσιν ἐν τῇ βουλῇ.

—

Ὁ *Αἰὼν* ἐπιθυμεῖ βασιλικὸν λόγον ἐν τῇ βουλῇ καὶ λέγει μάλιστα ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἀναβληθῇ καὶ ἡ ἔναρξις αὐτῆς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς δὲν δυνηθῇ νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας μέχρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου. Ὁ *Αἰὼν* δὲν μᾶς εἶπεν ὅμως ἂν ἐπιθυμεῖ εἰσηγητὴς καὶ συντάκτης τῆς *Ἀπαντήσεως* νὰ εἶνε ὁ κ. Ζηνόπουλος.

—

Ἡ πάλη ἐν τοῖς λόγοις τῶν πολιτικῶν συγκροτεῖται κατ' αὐτὰς μεταξὺ ἑνὸς ἀορίστου καὶ ἑνὸς μέλλοντος. Οἱ μὲν λαλοῦντες περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος λέγουσιν *αἰσίως ἐλύθη*, οἱ δὲ *αἰσίως θὰ λυθῇ*. Ὥστε βλέπετε ἡ φιλονεικία γίνεται περὶ *ἀορίστου* καὶ *μέλλοντος*.

—

Παρετηρήθη ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικὰ δράματα οὐδέποτε ὁ ἀρχηγὸς δέχεται νὰ ἔλθῃ εἰς συζήτησιν πρὸς τοὺς **πρέσβεις** τῶν ὀθωμανῶν οἵτινες πάντοτε διώκονται ἀπὸ τῆς σκηνῆς μεθ' ὕβρεων. Πόσον ὅμως διάφορα θὰ εἶνε τὰ **δράματα** τῶν μεταγενεστέρων! Θὰ ἔχουν ὅλως ἀλλοίαν ἀρχὴν, στηριζομένην ἐπὶ τῶν διαπραγματεύσεων τῆς Πρεβέζης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Σφὶγξ

Η ΑΡΑΧΝΗ

ἐπῆλθε διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου εἰς τὰ δάση τῆς Εὐβοίας ἔνθα θὰ πλέξῃ τοὺς ἱστούς της ἐπὶ ὑψηλῶν πευκῶν. Τὸ **βάρος** της ὅλον ἐν τῇ συντάξει τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ἀνέλαβεν ἡ ἀντιβασιλεία.

ΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

τῆς **Ἐφημερίδος.**

Τὸ ΙΓ'. πρωτόκολλον : «Ἐπιτηδεία ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλοπατρίας μας.»

Τὸ ἑλληνικὸν θέατρον : «Ἐπιτηδεία ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλολογίας μας.»

Τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατείας : Ἐπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς ἣν περιήλθομεν στρατιωτικῶς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν καγχαζόντων.»

Ἡ παραμονὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι». «Ἐπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς ἣν περιήλθομεν θεατρικῶς ἀπέναντι τοῦ Antonio καγχάζοντος.»

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—Η ΝΙΝΑ Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ὁ Ἐδουάρδος ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφήν. Ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐνῷ εἶχε προμαντεύσει τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Κομήσσης καὶ περιέμενεν ἴσως τοιαύτην τινὰ λύσιν, πάλιν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἀνετινάχθη ὡς ἐὰν ῥεῦμα ἠλεκτρικὸν εἶχε διέλθει δι' ὅλου τοῦ σώματός του. Ἀλλὰ συνελθὼν εὐθύς, διότι ὀλίγα μόνον λεπτὰ τῷ ὑπελείποντο, ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐκείνου μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις:

Ἐὰν ἡ καρδία μου δὲν ἀνῆκε πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Βέρθαν μου . . . οὐδέποτε ἤθελον ἀγαπήσει ἄλλην γυναῖκα ἐκτὸς ὑμῶν.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΔΩΡΝΑΙ.

Καὶ ἐγερθεὶς ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ λαβὼν τὸν πῖλόν του κατήρχετο ἀνὰ δύο τὰς κλίμακας. Ὅταν δὲ ἡ Κόμησσα ἐπανῆλθε δὲν εὗρε πλέον τὸν Ἐδουάρδον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὰς ὀλίγας ἐκείνας λέξεις.

— Ἄ!—εἶπε καθ' ἑαυτὴν—ἡ Βέρθα· ἀλλ' ἡ Βέρθα θὰ γείνῃ σύζυγος τοῦ Ἀμεδαίου!

Καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα. Εἷς ὑπηρέτης παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν·

— Εἰπὲ νὰ ζεύξωσι τὴν ἅμαξάν μου.

Ὁ Ἐδουάρδος πεζὸς, χωρὶς κἂν νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἦλθεν ἐφ' ἁμάξης καὶ ὅτι ὁ ἁμαξηλάτης ἦτο εἰς τὸ παρακείμενον καπηλεῖον, διότι ἤρχισε νὰ βρέχῃ, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὰς ἐπ' αὐτοῦ πιπτούσας σταγόνας, ἀλλὰ ταχύτερος ἐκείνου, ὅστις προσπαθεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς πυρπολουμένης οἰκίας, ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ μήτηρ του ἀνυπόμονος ἔσπευσε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

— Ἄ! ἀπωλέσθην—ἀνεφώνησεν ὁ Ἐδουάρδος ῥιπτόμενος ἐπί τινος ἀνακλίντρου—ἡ Κόμησσα με ἀγαπᾷ καὶ εἶναι ἱκανὴ . . .

Ἔλεγε ταῦτα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἦτο ὠχρός· ἡ καρδία του ἔπαλλεν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐθεώρει περίλυπος καὶ κρύπτουσα τὰ δάκρυά της. Ἐκράτει ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς της ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε λάβει ἐκ Λονδίνου καὶ ὅπου τῇ ἔλεγον νὰ προσέχῃ τὸν υἱόν της, διότι, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀπεπειράθησαν κατὰ τῆς ζωῆς του, ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε πανταχοῦ τοὺς δολοφόνους του, ὅτι παρεφέρετο. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν υἱόν της. Ἐβοβεῖτο νὰ τῷ ἐπαναφέρῃ λυπηρὰς ἀναμνήσεις καὶ ἐκάθησε πλησίον του, ἀγνοοῦσα ἂν πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους του.

— Ἀλλὰ τί ἔπαθες παιδί μου — τὸν ἠρώτα—εἶσαι τεταραγμένος, εἶσαι ὠχρός.

— Τίποτε μητέρα, τίποτε—ἀπεκρίνετο ἐκεῖνος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ γράψῃ, καὶ μετὰ δύο γραμμὰς ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην καὶ ἤρχισε νέαν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἑστίας καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ ἀνήσυχος ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ νὰ καπνίζῃ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο θολὸν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ὅταν ἔστη αἴφνης καὶ ἐκτύπησε τὴν χεῖρα ἐπὶ τραπέζης·

— Εὗρον! ἀνεφώνησεν—Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι μέλος τῆς ἑταιρίας τῶν δολοφόνων. Καὶ ὁ ἔρως της εἶναι σαγήνη.... εἶναι δέλεαρ. Δι' αὐτοῦ ἠθέλησαν νὰ μὲ ἐμποδίσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ καταδιώξω τοὺς φονεῖς μου. Ἄ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ πέσω εἰς τὰ δίκτυά των! Εἶναι αὐτοὶ ὁ Ριγὼ καὶ ὁ Δεσορέλ!

Καὶ ἐξελθὼν ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας καὶ διηγήθη εἰς τὸν ὑπάλληλον τὴν ἱστορίαν του καὶ τὰς ὑποψίας, συγχρόνως δὲ καὶ τοὺς φόβους του ὅτι ὁ παρουσιαζόμενος ὡς κληρονόμος τοῦ Κόμητος Σαὶν-Μωρ δὲν εἶναι ὁ Ἀμεδαῖος, ὁ γνήσιος ἀνεψιός του. Ὁ ὑπάλληλος εἶχεν ὑποπτευθῆ τοιοῦτόν τι, ἠγνόει δὲ καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἀποπείρας κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἐδουάρδου καὶ μόλον ὅτι ἦτο κατειλημμένος ὑπὸ τῆς ἰδέας, ἥτις ἐπεκράτει, ἄγνωστον πῶς διαδοθεῖσα, ὅτι ὁ κ. Δωρναὶ ἔπασχε μονομανίαν τινὰ νομίζων πολλάκις ὅτι ἀνεγνώρισε τοὺς ἀποπειραθέντας κατὰ τῆς ζωῆς του, τὸν ἤκουσεν ὅμως μετὰ προσοχῆς καὶ εὗρισκε τὰς σκέψεις του πολὺ λογικάς.

Ὁ Τρενὼ—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος—ἦτο ἀρχαῖος ὑπάλληλος, καὶ εἶχε συνειθήσει ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου τεκμηρίου, τὸ ὁποῖον τῷ ἐδίδετο ὡς ἀφορμὴ, νὰ θεμελιοῦ τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τοῦ ἐγκλήματος, νὰ μαντεύῃ καὶ τὰς λεπτοτάτας μηχανορραφίας. Εἶχε λεπτὴν τὴν ὄσφρησιν ὡς κυνηγετικὸς κύων. Εἶχε διορατικὸν τὸν νοῦν καὶ τὸ βλέμμα του ἐκτοξευόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνακρινομένου εἰσήρχετο εἰς τὴν διάνοιαν του.

Ὁ Τρενὼ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς—Εἴκοσι τέσσα-

ΚΟΡΑΚΑΣ

ΠΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΝ.

Ποῦρι δεδίμ! ἐγνωμονῶ τσύριε Ἀφεντούλη
Ζὰ τὴν τιμὴ ποῦ ἤκαμες εἰς τὰ βουνὰ τσὴ Κρήτης
Ὁ Θὸς νὰ δώσῃ, εἶπα δά, ν' ἀναστηθοῦμε οὖλοι
Τσαὶ νὰ φιλῇ τὸν Ἔλυμπο ὁ γέρω Ψηλορίτης
Νὰ τρῶμ' ἐμεῖς οἱ Κρητιτσοὶ στὸν Παρνασσὸ ζαρκάδια
Τσαὶ σεῖς, γιατρὲ, στὴν Κρήτη μας τετράπαχα κουράδια!

ΤΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ.

Παραδόξως ἐφέτος πολὺ ἀργὰ ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθήναις τὰ κυνικὰ καύματα, ἐνῷ ὁ Ἰούλιος τόσον δροσερὸς παρῆλθε. Καὶ εἶνε παράδοξα κυνικὰ καύματα. Ὁ οὐρανὸς ἔχει φθινόπωρον, νέφη δηλ. ἢ κάπαις κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν θολόνουσι τὴν διαυγειαν τοῦ κυανοῦ του, ἡ δὲ ἐγγὺς τῆς γῆς ἀτμόσφαιρα ξηροτάτη καίει τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὡς φλὸξ περὶ αὐτὴν ἐξαπλωθεῖσα. Εἶνε ἥλιος καὶ δὲν εἶνε, βρέχει καὶ δὲν βρέχει. Εἶνε νέφη καὶ δὲν εἶνε. Καὶ ὅμως ὁ καύσων εἶνε καὶ **εἶνε**. Ὅπου καὶ ἂν καθήσῃς ἡ φλὸξ σὲ θωπεύει κλείουσα τὴν διάβασιν παντὸς ρεύματος. Καὶ εἶνε Αὔγουστος καὶ δὲν εἶνε Ἰούλιος.

* *
*

Ἄλλο παράδοξον. Τὴν τρίτην τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν 6 1)2 ὥραν μ. μ. ἀέρος ρεύματα πολλὰ καὶ ἀντίθετα συναντηθέντα ἐτυλίχθησαν μετὰ τόσης μανίας ἐν Ἀθήναις, ὥστε δὲν εἶχον μέρος νὰ σταματήσουν καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀνεγείρωσι τὴν σκόνιν ὑψηλότερα ἵνα ἐν τῇ θέσει της εὕρωσι θέσιν. Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος ἄνθρωπος καὶ κονιορτὸς εἰς σάρκα μίαν καὶ οὓς ὁ Σοῦτσος συνέζευξεν, ὀφθαλμὸς μὴ χωρίζετω.

* *
*

Γράφω καὶ τὸ τερέτισμα τῆς πέννας συνοδεύει βροντὴ ἐπαναλαμβανομένη κατὰ διαλείμματα. Θὰ βρέξῃ; βρέχει; Δὲν γνωρίζω. Τὸ σῶμά μου ὅμως βρέχει ἱδρῶτα.

— Τί καιρός!

— Πά' ἡ σταφίδα.

— Λέτε νᾶρεξε;

— Καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Εἶνε *σημεῖα τῶν καιρῶν*;

— Εἶνε τὰ 'μερομήνια!

* *
*

Ἐν τούτοις θὰ κατεγινόμην ἀκόμη εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς σημασίας τῶν ὀψίμων τούτων κυνικῶν καυμάτων ἂν εἷς πωλητὴς ἐφημερίδος δὲν μὲ εὐκόλυνε φωνάζων: ἡ *Παλιγγενεσία* καὶ τὸ ποίημα τοῦ *Ἀφεντούλη*.

Ἐτελείωσε.

Τὸ ζήτημα ἐλύθη.

* *
*

Ὅσοι εἰσθε ὁπαδοὶ τῆς πραγματικῆς σχολῆς μάθετε ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν παρήγγειλα ἕνα καφὲ γιὰ νὰ ξεκουράσω τὸ χέρι μου, σεῖς καλοί μου ἀναγνῶσται ἀνάψατε τὸ τσιγάρο σας γιατὶ ἔχουμε δρόμο καὶ δρόμο, θὰ πᾶμε μὲ τὰ βουνὰ ὅλα εἰς τὸν Ὄλυμπο ποῦ γίνεται χορός. Καὶ ὅμως εἶνε τόση ζέστη. Ἄχ, προσφιλής μου ἀναγνώστρια πῶς νὰ πάγω μὲ τόση ζέστη! Ἔ, τὸν καφέ μου τὸν ἤπια, τὸ τσιγάρο σας θὰ τὸ ἤπιατε, θὰ ἔραγες καὶ σὺ κανένα μπισκοτάκι καὶ ἐξακολουθοῦμεν, ἢ μᾶλλον ἀρχίζομεν. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀρχίσω μὲ τόση ζέστη!

* *
*

Τί εἶνε τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη; Τὸ **Πανηγύρι τοῦ Ὀλύμπου.** Φαντασθῆτε τὴν εἰκόνα του, ἐξηγημένην λεπτομερῶς ἐξ αὐτοῦ.

«Ὁ Ὄλυμπος ἐχούγιαξε: «*Βουλήθηκα νὰ στήσω*
χορὸ 'στὰ κορφοβούνια μου, νὰ κάνω πανηγύρι
γιατ' ἦρθεν ἡ ἀνάστασις, ποῦ τόσο λαχταροῦσα
κ' εἰς τὸ χορό μου προσκαλάω τῆς 'Ρούμελης τὰ ὄρη».

Τρέχουν λοιπὸν τὰ βουνὰ προσκληθέντα, τρέχουν—καὶ εἶνε μία ζέστη... φαντάσου βουνά, δηλαδὴ σὰν παχειαὶς γυναῖκες καὶ νὰ τρέχουν.—Ἡ Γκιόνα πρώτη, ὁ Παρνασσὸς ἢ Οἴτη ὁ Κόρακας, ἡ Ζήρια ἡ ζηλιάρα, ἡ Δράκαινα, τὸ Μαλεβὸ, τὰ Πέντε δάκτυλα, ἡ Νεζεροῦ ὅλα τὰ βουνὰ τῆς Ῥούμελης τέλος πάντων καὶ τοῦ Μωριὰ καὶ ἀκόμα τὰ ἀρχαῖα βουνά:

Τὸ Μαίναλον, τὸ Λύκαιον, τὸ Κρόνιον, ἡ Ἐδα.

(Περίεργον μᾶς φαίνεται πῶς ἔζησαν αὐτὰ τὰ κατακαϋμένα βουνὰ τόσους αἰῶνας. Ἴσως γιὰ τὸ πανηγύρι.)

Μὲ ὀλίγα λόγια τρέχουν εἰς τὴν ἁράδα τὰ βουνὰ αὐτὰ καὶ τραβοῦν ἴσα εἰς τὸν Ὄλυμπον. Τὰ βουνὰ ὅμως τῆς Κρήτης μὴ προσκληθέντα—ἀ γέρω-Ἔλυμπε 'στὰ βουνὰ τῆς Κρήτης ἐξέχασες νὰ στείλῃς πρόσκλησι! Τί ἐθιμοταξία εἶνε αὐτή!—πηγαίνουν ἀπρόσκλητα, ῥίχνονται εἰς τὴν θάλασσαν,

κῦμα τὰ σέρνει ἀπὸ μπροστὰ, καὶ ἀπὸ πίσω κῦμα
καὶ πολεμοῦν μὲ τὰ στοιχειὰ, παλεύουν τὴν φουρτούνα»

καὶ κινοῦν πρὸς τὸν Ὄλυμπον καὶ

εἰς τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας νησάκια δεκαπέντε
σὰν ππιαις τὰ ἀκολουθοῦν...

Τὰ βουνὰ ὅλα εἰς τὴν Ἀλαμάνα ἔγυραν νὰ ξεκουαραστοῦν εἰς τῆς Γραβιᾶς τὸ χάνι, ὅπου τὰ δροσίζει ὁ Σπερχειὸς καὶ τὰ φιλεύῃ ἡ Γούρα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξεκουράσθησαν ξεκινοῦν καὶ φθάνουν εἰς τὸν Ὄλυμπον ὅστις βροντοκοπάει.

— *Γειὰ καὶ χαρὰ 'ς τὸν Ὄλυμπο, τὸν γεροντοπατέρα.*

— *Καλῶς μου τοὺς λεβέντας μου, τὰ ὄρη τῆς Ἑλλάδος* κλπ.

Ὁ γέρω Ὄλυμπος χωρὶς οὔτε νὰ τρατάρῃ τὰ κουρασμένα βουνὰ μὲ κανένα κρασὶ, ἢ καὶ μὲ μπομπότα καὶ κρύο νερὸ, τὰ στρώνει ἀμέσως εἰς τὸ χορὸ φωνάζων:

Σήκω τὴ λόξα, Παρνασσὲ,—Μανιάτη δὸς τὸ χέρι,
Βελοῦχι, βάρα μὲ καρδιὰ, βάρτο μας τὸ μπουζοῦκι.

Φαντάσου, τμυφερά μου ἀναγνώστρια, βουνὰ καὶ νὰ χορεύουν. Πῶς νὰ τὰ παρομοιάσω. Πάλιν θὰ ἦσαν 'σὰν παχειαὶς Κυρίαις, *μπάπ* ἀπὸ 'δῶ, *μπουὲπ* ἀπὸ κεῖ, ἦσαν καράβια κυλιόμενα ἀπὸ φουσκοθαλασσιὰ, ἀλλ'ὄχι, ἦσαν 'σὰν παχειαὶς κυρίαις 'ποῦ 'σὰν καράβια κυλίονται εἰς τὸν χορό.

Ἡ εἰκὼν δὲν ἐτελείωσεν. *Ἀπ' τὴ βοὴ καὶ τὸ χορὸ ξυπνῆσαν* οἱ θαμμένοι ἀρματωλοὶ, Νικοτσάρας, Σταθᾶς, Ζαχαριᾶς, Ζῆδρος, Τότσκας, Μῆτρος, Ντελῆς, Ἀνδροῦτσος, Κατσαντώνης — μόνον αὐτοὶ ἐξύπνησαν; ἢ μήπως οἱ ἐξυπνήσαντες δὲν παραδέχονται, ἢ δὲν ἐπιδοκιμάζουσι τὸ πανηγύρι αὐτὸ τοῦ Ὀλύμπου; Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσεν.

* *
*

Ἰδοὺ τὰ κυνικὰ καύματα καὶ ἰδοὺ τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη. Ἀλλὰ μόλις τελειόνει ἡ ἀνάγνωσίς του καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγουσιν. Αἱ ὁδοὶ μεταβάλλονται εἰς ποταμοὺς παρασύροντας πᾶν τὸ προστυχὸν ἐν οἷς κ' ἕνα ἄνθρωπον, ὁ Ἰλισσὸς καταπλημμυρεῖ καὶ παρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν *Κόρην τοῦ Τιντορέτου*, τοῦ θιάσου τοεῦ *Ἀπόλλωνος* τραγικῶς θεωμένου τὴν καταστροφήν. Ἔβρεχε διαρκῶς καὶ ἔβρεχεν. Ὁ οὐρανὸς οἰκειοποιήθη τὰ δικαιώματα τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων· δὲν ἐννόει νὰ παύσῃ τὴν ἐργασίαν του ἕως οὗ ἐκαθάρισε καὶ ἀτμοσφαῖραν, καὶ ὁδοὺς καὶ πλατείας καὶ πάντα τὰ μολύσματα τοῦ Ἰουλίου ἀτινα αἱ νέαι Ἀθῆναι καμαρόνουν, δικαιολογούμεναι ὅτι δὲν ἔχουν νερό.

— Δὲν ἔχεις νερό; λέγει ὁ οὐρανὸς, δὲν ἔχεις νερό; Νὰ

ρας ὥρας μόνον·—τῷ εἶπε—αὔριον ἔλθετε νὰ μὲ ἴδητε.

Ἀλλ' ὁ νέος Κόμης τοῦ Σαὶν-Μὼρ εἶχεν ἤδη διὰ τῆς ἐλευθεριότητός του κυριεύσει ἐξ ἑφόδου τὴν ἀγάπην τῶν περὶ αὐτὸν καὶ τοῦ λαοῦ. Εἰς τοὺς ἀγρούς του εὕρισκον ἐργασίαν οἱ γεωργοί. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Σαὶν-Μὼρ ἰδίως, ὅπου εὑρίσκετο τὸ μέγιστον μέρος τῶν κτημάτων καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀποθανὼν κόμης ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ, οἱ χωρικοὶ τοῦ Σαὶν-Μὼρ ἦσαν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφιερωμένοι εἰς τὸν κύριόν των. Ὁ οἶκός του ἦτο ἀνοικτὸς εἰς πάντας. Ἡ Κόμησσα Λανέσκη ἕκαστον Σάββατον ἐξερχομένη τοῦ ναοῦ ἐμοίραζεν ἄφθονα χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ δέωνται ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ παλαιοῦ των κυρίου. Τίς θὰ ἦτο τόσον τολμηρὸς, ὥστε νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τοῦ νέου Κόμητος; Ἡ γενναιοδωρία του ἦτο παρ' αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἐπιχειρημάτων, ὅσα ὁ νέος Κόμης ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς ὑπερασπισίν του κατὰ τῶν τοιούτων διαδόσεων. Πολλοὶ δὲ ἐμακάριζον τὴν θυγατέρα τοῦ βαρώνου διότι ἔμελλε νὰ γείνῃ σύζυγος τοῦ Ἀμεδαίου.

Ὁ βαρῶνος αὐτὸς ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του. Τὸν ἐπεσκέπτετο καθ' ἑκάστην, τῷ ἔπεμπεν ἄνθη, τὰ λειρία του, τὰς Καμελίας του, ἐνῷ ἡ Βέρθα ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρός της, εἰς ὃν ἐξεμηστηρεύθη τὴν καρδίαν της. Ὁ βαρῶνος δὲν τὴν ἐπέπληξε διὰ τοῦτο, ὁ Ταρβὼ ἠγάπα τὸν Δωρναὶ, ἀλλὰ τῇ ὑπέδειξεν ὅτι ὤφειλε νὰ λησμονήσῃ τὸν Ἐδουάρδον, ὅστις δὲν εἶχεν οὐδένα τίτλον. Ἡ Βέρθα τῷ ἐζήτησε τριήμερον προθεσμίαν καὶ κεκλεισμένη εἰς τὰ δωμάτιά της ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τῆς ἑσπέρας ἔκλαιε πικρά.. Τώρα μὲν ἐσκέπτετο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν οἶκον τοῦ πατρός της... τώρα δὲ ἄλλαι φοβερώτεραι σκέψεις κατετάρασσον τὴν κεφαλήν της... καὶ μετανοοῦσα πάλιν ἔπιπτεν εἰς τὰ γόνατα πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας ζητοῦσα βοήθειαν. Καὶ ὅμως ἤλπιζεν ἀκόμη ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἦτο παράφρων. Τὸ βλέμμα τοῦ Κόμητος, τὸν ὁποῖον ἅπαξ εἶχε συναντήσει εἰς τὸν χορὸν τῇ ἐφοίνετο φοβερὸν καὶ τοῦ Μαρκησίου Μωρυγνὺ αἱ ὑποκλίσεις ἐπιτετηδευμέναι καὶ προδίδουσα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν εἶχε καλῶς συνειθίσει ἀκόμη μὲ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν.

— Ὄχι—ἔλεγε—ποτέ! Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀμεδαῖος, ἀλλὰ τυχοδιώκτης, ὅστις ἐσφετερίσθη τὸ ὄνομά του διὰ νὰ κλέψῃ τὴν περιουσίαν! Ὁ Μαρκήσιος αὐτὸς ἔχει κακοῦργον βλέμμα καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη...

Ἐνῷ ἐσκέπτετο ταῦτα ἡ θύρα ἠνοίγη καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὴν Κόμησσαν Λανέσκη· ἥτις εἰσῆλθεν ἀμέσως φοβουμένη μήπως ἡ Βέρθα δὲν ἤθελε τὴν δεχθῇ.

Ἡ Κόμησσα μετὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ Ἐδουάρδου ἐσκέφθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Βέρθαν. Εἴδομεν ὅτι εἶχε διατάξει νὰ ζεύξωσι τὴν ἅμαξάν της καὶ εἰσελθοῦσα διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαρώνου.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου σᾶς ἐκπλήττει δεσποινὶς, καὶ ὅμως εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ σᾶς ἴδω, νὰ σᾶς λαλήσω—εἶπεν ἡ Κόμησσα εἰσελθοῦσα—δύνασθε νὰ μοὶ χαρίσητε ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας;

Ἡ Βέρθα ἐκπεπληγμένη, ἀλλ' ἀγνοοῦσα τὰ σχέδιά της τὴν παρεκάλει νὰ καθήσῃ.—Εἶναι ἀληθὲς; ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς σας Κόμησσα...

— Κάθου πλησίον μου Βέρθα—διέκοψεν αὕτη—Εἴμεθα μόναι δὲν ἔχει οὔτως;

— Ναὶ· Κυρία μου—ἀλλ' ἔντρομος ἐψιθύριζε κατ' ἰδίαν ἡ Βέρθα.—Θεέ μου! Τί ἔχει νὰ μοι εἴπῃ;

Καὶ ἀληθῶς ὅ,τι ἔμελλε νὰ τῇ εἴπῃ ἦτο φοβερόν. Οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ἡ Βέρθα ὅτι ἡ Κόμησσα ἠρᾶτο τοῦ Ἐδουάρδου.

— Βέρθα—Ἐξηκολούθησεν ἡ Κόμησσα—ἤκουσα μὲ χαράν μου ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν Ταρβὼ θὰ συγγενεύσῃ μὲ τὴν οἰκογένειαν τῶν Σαὶν-Μὼρ.

Ὁ Ἀμεδαῖος μοι ἐξωμολογήθη τὰ πάντα καὶ ἐπεδοκίμασα τὴν ἐκλογήν του. Ἀλλ' ἐγὼ ἦλθον νὰ ἀκούσω καὶ ἀπὸ τοῦ στόματός σου τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἀγγελίαν, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον θὰ ἦμαι μήτηρ σου.

— Ἔλεος Κυρία—ἀνεφώνησεν ἡ Βέρθα κρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον—σεῖς μόνη δύνασθε νὰ μὲ σώσητε. Ὁ κ. Ἀμεδαῖος εἶναι πλούσιος, εἶναι εὐγενὴς καὶ δύναται νὰ εὕρῃ σύζυγον ἀξίαν αὐτοῦ ἐνῷ ἡ καρδία τῆς Βέρθας ἀνήκει πρὸ πολλοῦ...

— Εἰς τὸν Ἐδουάρδον..! Πτωχὴ κόρη!

— Μὲ οἰκτείρετε Κυρία;

— Ἀπορρίπτετε λοιπὸν δεσποινὶς τὴν χεῖρα τοῦ Κόμητος;

— Ζητῶ μόνον τὸν Ἐδουάρδον μου.

— Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια τῶν Δωρναὶ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ βαρώνου.

— Διότι δὲν ἔχει τίτλους εὐγενείας, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ ὁ πατήρ μου, διότι ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶναι πλούσιος...

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

λοιπὸν νερό. Καὶ σοῦ κάμνει μίαν πόλιν ποῦ νομίζεις ὅτι εἶνε ἀπὸ γυαλί.

Καὶ ἀκόμα βλέπεις εἴς τινα μέρη δείγματα τῆς ὑπερφυσικῆς ἐργασίας τοῦ οὐρανοῦ, ἄμμον ἐδῶ σωρευμένην, ὁδὸν ἐκεῖ κατασκαφεῖσαν, πεζοδρόμια ὡς καθρέπτην ἐν ᾧ δύνανται νὰ κατοπτρίζωνται τὰ σάρωθρα τῶν ὁδοκαθαριστῶν καὶ δένδρα μὲ καταπράσινα φύλλα, ὅπερ σπανιώτατον ἐν Ἀθήναις καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἄνοιξιν.

* *
*

Ἐκαθάρισε καὶ ὁ νοῦς μερικῶν. Καὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται: «Θὰ γείνῃ πόλεμος. Δὲν θὰ γείνῃ. Θὰ τὰ πάρουμε. Δὲν θὰ τὰ πάρουμε.»

Καὶ ἀλλοῦ ἀκούεις ὁμιλον ὑπὸ τὸν δροσερὸν πλέον ἀέρα αἰσθανθέντα μικρὰν ἀνακούφισιν.

— Καὶ δὲν μοῦ λὲς σὲ ποιὰ ἡλικία βρίσκουνται;

— Σήμερα λένε μοιράζουν τοῦ 26.

— Λὲς νὰ φθάσουν 'ς τὰ τριάντα;

— Ξεύρω κ' ἐγώ. . . . Λένε πῶς θὰ φθάσουν γιατί λείπουν πολλοί.

— Ἀ, ὅλα ὅλα μὰ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ λείπουν. Ἐγὼ εἶμαι π. χ. 30 ἐτῶν. Θὰ πάγω ὅταν μάθω ὅτι δὲν λείπει κανεὶς μέχρι τῆς ἡλικίας μου.

— Μὰ εἶνε κατάστασις αὐτή, νὰ μὲ πάρουν τώρα 'ς τὸ στρατὸ ποῦ τὸν σεπτέμβριον θὰ ἔχω τὰς ἐξετάσεις μου;

— Τί ἐξετάσεις καὶ ἐξετάσεις ποῦ ἂν δὲν πάρουμε τὰ Γιάννενα θὰ κλείσουν ὅλα. Νομίζεις ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ὑπάρχουν ἐξετάσεις, θὰ ὑπάρχουν δικαστήρια, θὰ ὑπάρχουν σχολεῖα, θὰ ὑπάρχουν ἐκκλησίαις, ἂν δὲν πάρουμε τὰ Γιάννενα, Θὰ πηγαίνῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἀντὶ νὰ σὲ ρωτήσουν περὶ ἰατρικῆς ἂν εἶσαι ἰατρὸς, θὰ σοῦ λέγουν «Τὰ πήραμε;» Θὰ πηγαίνῃς εἰς τὰ δικαστήρια νὰ δικασθῇς ἢ νὰ δικάσῃς καὶ οἱ δικασταὶ θὰ σὲ ρωτοῦν «τὰ πήραμε;» Θὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὁ διδάσκαλος θὰ σοῦ λεγῇ κυττάζων τὴν στέγην «Τὰ πήραμε, παιδί μου;» Θὰ πηγαίνῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀντὶ τοῦ Εὐαγγελίου θὰ ἀκούῃς τὸν ἱερέα ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἄμβωνος ἐρωτῶντα: «Εὐλογημένοι χριστιανοί, τὰ πήραμε;»

Τὸ χειρότερον εἶνε φίλε μου, ὅτι θὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀντὶ νὰ σοῦ δώσουν φαγητὸν καὶ ξενοδόχοι καὶ ὑπηρέται θὰ σὲ περικυκλόνουν καὶ θὰ σ' ἐρωτοῦν: «Τὰ πήραμε;»

* *
*

Σᾶς φαίνεται ἀστεῖον τὸ πρᾶγμα καὶ γελᾶτε. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές. Ἐὰν δὲν εὑρεθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ βγάλῃ τὸ ἐρωτηματικὸν αὐτὸ ἀπὸ τὴν φράσιν αὐτὴν καὶ θὰ εἰπῇ εἰς τὸ ἔθνος **τὰ πήραμε**, τὸ κράτος θὰ εὑρεθῇ εἰς μεγάλην δυστυχίαν ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Τὸ ἐρωτηματικὸν αὐτὸ εἶνε χάος ἀπέραντον, πυθμὴν ἀδυσσαλέος ἐν ᾧ θὰ καταπνιγῇ ἡ φιλοπατρία, ἡ ἐργασία, τὸ καθῆκον, ἡ ζωὴ τοῦ ἔθνους. Ἐὰν δὲν εὑρεθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀνάγκη νὰ φανῇ ἕτερον κόμμα τὸ ὁποῖον ν' ἀναγράψῃ εἰς τὴν σημαίαν του ὡς ἀντίθετον τῆς φράσεως **τὰ πήραμε;** τὴν φράσιν **τ' ἀφήνουμε;**

Εἶνε ἀνάγκη. Αἱ δύο φράσεις τότε θὰ παλαίσουν καὶ θὰ νικήσῃ ἐκείνη ἥτις εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

* *
*

— Karamba.

Σφίγξ.

ΓΝΩΜΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Περὶ γάμου.

Ὡς γνωστὸν ἅπαξ τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς στρατῶνας γίνεται θεωρία πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐκ μέρους τῶν ὑπαξιωματικῶν. Προχθὲς δεκανεύς τις μὲ ὅλον τὸ ζωηρὸν παράστημά του ἠγόρευεν ἐνώπιον δεκάδος νεοσυλλέκτων ἐξηγῶν αὐτοῖς πῶς πρέπει νὰ φέρωνται ὅταν διέρχεται πομπὴ γάμου. Ὁ δεκανεὺς στρίβων τὸν μύστακά του ἔφθασεν εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα ὅπερ ἀπήγγειλε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς:

Ὁ στρατιώτης πρέπει νὰ μένῃ λίθων ἀνάκτορον, ἤγουν καὶ ὅταν περνοῦν τὰ **τρομερώτερα** πράγματα, οἷον **γάμον.**

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ.

Μπρὲ ζωντόβολα, τὶ δουλειὰ ἔχετε 'ς τὸν κόσμο;...

Κανένας καλοθρεμμένος ἀρχιμανδρίτης θὰ μοῦ ἀποκριθῇ:

— Ὁ Θεὸς στέλνει τοὺς ψύλλους εἰς τὰ ὑποκάμισά μας, εἰς ταῖς κάλτσαις μας, εἰς τὸ δέρμα μας ἐπὶ τέλους διὰ νὰ δοκιμάζῃ τὴν ὑπομονήν μας καὶ νὰ μᾶς τιμωρῇ διὰ τὰς καθημερινὰς ἁμαρτίας μας!

Αὐτὸ ποῦ λὲς μπορεῖ νὰ ἦνε ἀληθινό, σεβάσμιε ἀρχιμανδρῖτα, σοῦ εὔχομαι ὅμως ὅλοι οἱ ψύλλοι ὅσοι ἔχουν τὸ στῆθος μου καὶ τὴν ράχιν μου πλατείας Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας καὶ ὅλα μου τὰ λοιπὰ μέλη ὁδοὺς καὶ δημοσίους περιπάτους, σοῦ εὔχομαι ὅλοι αὐτοὶ νὰ κάμουν ἀποικίαν εἰς τὸ ἰδικόν σου σῶμα διὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ ὑπομονή σου.... Ἁμαρτίας ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχῃς!!!

Οἱ ψύλλοι εἶνε ζωῦφια πολὺ ἐνοχλητικά, καὶ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις των κανεὶς δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένος. Μπορεῖς νὰ ἦσαι πολὺ καθαρὸς, μπορεῖς ν' ἀλλάζῃς συχνὰ ἀσπρόρρουχα, δὲν μπορεῖς ὅμως ποτὲ νὰ κατορθώσῃς ὥστε εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ καφενεῖον, εἰς τὸ θέατρον, νὰ μὴν τρυπώσῃ κανεὶς εἰς τὸ ὑποκάμισόν σου καὶ νὰ μὴν ἀρχίσῃ εἰς τὴν ράχιν σου χορούς, πηδήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευε ἡ καλλιτέρα *μπαλερίνα*, ἢ ὁ Κρανιδιώτης ναύτης τοῦ **Καλεβάν.**

Καὶ πάγει καλὰ ἂν ἦσαι μόνος καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τότε μπορεῖς νὰ γδυθῇς καὶ νὰ κυνηγήσῃς τὸν περίδρομον μπορεῖς νὰ τὸν πιάσῃς καὶ πιέζων αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὀνύχων νὰ τὸν στείλῃς ἀμέσως εἰς τὸν παράδεισον τῶν ψύλλων.

Συλλογίσου ὅμως ἂν εὑρίσκεσαι ἐντὸς κομψοῦ κομμωτηρίου, ἕτοιμος νὰ ἐξομολογηθῇς τὸν διακαῆ ἔρωτά σου πρὸς θνητήν τινα Θεὰν καὶ ἐκεῖνος ὁ καννίβαλος τσίκ! τσίκ! σὲ τσιμπᾷ εἰς τὸ πλευρὸν, χωρὶς ἐσὺ νὰ δύνασαι νὰ τοῦ κάμῃς τίποτε, τίποτε . . .

Οὔτε αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἀπηλλαγμέναι ἀπὸ τὰ *χάδια* τῶν ψύλλων. Ἴσα ἴσα δὰ αἱ γυναῖκες μὲ ταῖς μακρυαῖς οὐραῖς μαζεύουν ὅλους τοὺς ψύλλους τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι χωρὶς *σκουτούρα* χοροπηδοῦν εἰς ὅλον τους τὸ σῶμα, χωρὶς ἐντροπὴ τρυπόνουν μέσα 'ς τὰ στήθη τους καὶ πιπιλίζουν ὡσὰν θεῖον νέκταρ τὸ γλυκὺ γυναικεῖον αἷμα.

Καϋμέναις γυναῖκες τί φοβερὸν βάσανον!

Καὶ εἶνε τρομερώτερον τὸ πρᾶγμα ἂν εὑρίσκονται εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον, ἢ εἰς κανὲν tête to à tête. . . τότε δὲν μποροῦν νὰ κυνηγήσουν τὸ σαρκοβόρον *ὀρνεοθηρίον* καὶ εἶνε ἠναγκασμέναι νὰ ἀκούσουν μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη καμμίαν γελοίαν ἐξομολόγησιν τραγικοῦ ἢ νευρικοῦ ἔρωτος ἢ καμμίαν διδασκαλίαν περὶ τῆς καλλιεργείας τῆς σταφίδος καὶ τῶν φασολίων, ἐνῷ ἐκεῖνος ὁ διάβολος περιπατεῖ παντοῦ καὶ τὰς τσιμπᾷ παντοῦ, παντοῦ, παντοῦ. . . Καϋμέναις γυναῖκες! Καϋμέναις γυναῖκες!

Αἴ! ἂν τύχῃ ὅμως νὰ ἦναι μόναι! . . . ἢ μὲ τὴν πιστὴν θαλαμηπόλον, ἢ μὲ τὸν ἄπιστον σύζυγον.

Τότε εὐθὺς ξεκουμπώνονται, ἐξετάζουν μὲ προσοχὴν καὶ σοφίαν στρατάρχου τὸ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατεχόμενον μέρος, πεδιάδα, χαράδραν, κοιλάδα ἢ λόφον . . . καὶ διὰ χιλίων στρατηγημάτων τὸν περικυκλοῦσι μέσα εἰς ταῖς ζαρωματιαῖς τῆς κάλτσας ἢ τοῦ ὑποκαμίσου καὶ τὸν αἰχμαλωτίζουσι.

Πρέπει νὰ ἰδῇ κανεὶς τί χαρὰ λάμπει εἰς τὰ ὡραῖα πρόσωπα τῶν γυναικῶν ἂν ὁ ἐχθρὸς αἰχμαλωτισθῇ· τί *φοβερὰ* ὅμως πάλιν τὰς πιάνει ὅταν ὁ ἐχθρὸς τὸ κόψῃ λάσπη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χεράκια τους, ἢ τρυπώσῃ κάπου ποῦ δύσκολα ξετρυπώνεται . . .

Ἐπὶ τέλους ὅταν ὁ ψύλλος εὑρίσκεται εἰς τὰ δάκτυλά των, αἱ Ἰωάνναι δ' Ἄρκ τὸν παρατηροῦσι, τὸν πιέζουν καὶ τὸν φονεύουν ἀργὰ ἀργὰ, διασκεδάζουσαι μὲ τὴν ἀγωνίαν τοῦ δυστυχοῦς ἡττημένου!

Αἱ μᾶλλον γλυκεῖαι καὶ ἀγαθαὶ γυναῖκες ὅταν πρόκειται περὶ ψύλλων γίνονται οἱ σκληρότεροι τύραννοι.

— Ὄχ! νά νά!

— Τί;

— Ἐνῷ ὁμιλῶ ἴσα ἴσα περὶ ψύλλων, ἕνας μασκαρᾶς ἔχει ἀναβῇ μέχρι τῆς ἀριστερᾶς μου πλευρᾶς, καὶ μὲ βιάζει νὰ κόψω τὸ ἄρθρον ἕνα ἀσχολήθῳ περὶ τῆς συλλήψεώς του.

Ἄ! ἀσυνείδητε, ἀκοῦς νὰ μοῦ καταστρέψῃς τὸ ἄρθρον μου!!!

Βάτραχος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Τὰ ὁρμητικὰ ῥεύματα τῆς τελευταίας βροχῆς τόσον ἐκαθάρισαν τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας τῆς πόλεως, ὥστε ἐν πολλαῖς ἐξ αὐτῶν ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τὰ παχέα τῆς σουτσιάδος στρώματα ὡραιότατα μωσαϊκὰ ἢ ψηφιδοθετήματα. Εἴδομεν προχθὲς τὴν νύκτα τὴν πλατεῖαν τοῦ συντάγματος κεκοσμημένην ὑπὸ καλλιτεχνικοῦ μωσαϊκοῦ ἐκ λευκῶν λιθαρίων. Ἰδίως δὲ διεκρίνετο ἡ **Τραπεζοῦς** τοῦ Νίκου, ὅστις περιγράφων αὐτὴν ἄλλοτε θὰ ἐπεσώρευε καὶ ἄλλα ἰδιώματα αὐτῆς ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ὑπὸ τὴν κόνιν της ἐκρύπτετο τὸ ὡραιότατον μωσαϊκόν. Ἡ ἰατρικὴ ἑταιρία ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρόνοιαν πλέον περὶ διατηρήσεως αὐτῶν καὶ ὄχι ἡ ἀρχαιολογική, διότι ἡ καλὴ διατήρησίς των θὰ σώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀθηναίων. Πρέπει δὲ νὰ σπεύσῃ διότι ἡ *σουτσιάς*, θὰ κηρύξῃ σήμερον πόλεμον δριμὺν κατὰ τῶν μωσαϊκῶν.

LES MOUCHARDS.

Ὁ βασιλεὺς τῶν μεταφραστῶν Ἀλέξανδρος παρέδωκεν ἤδη εἰς τὸν θίασον τοῦ *Ὀρφέως* νέον δρᾶμα τοὺς **Κατασκόπους** (les Mouchards), οἵτινες μελετῶνται ὅπως προσεχῶς θέσωσιν ἐνώπιον τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ τὸ ἑξῆς δίλημμα: *Πειραταί, ἢ Κατάσκοποι*; Ἐκ τῶν προτέρων δὲν σᾶς λέγομεν τίποτε περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ δράματος, ὅπερ ἀνεστάτωσε τοὺς Παρισίους καὶ διὰ τοῦ ὁποίου τὸν σεπτέμβριον ἐπαναλαμβάνει τὰς παραστάσεις του τὸ θέατρον Ambigu.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ πτωχοῦ τινος χωρίου ἀναγινώσκεται τὸ ἑξῆς ἐπιτύμβιον:

«Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Ν. Ω. ἀποθανὼν *πρὸ τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν!*»

Καὶ ἓν ἄκρον ἄωτον προβλεπτικότητος.

Νὰ συμβουλεύησαι ἰατρὸν περὶ παροννυχίδος καὶ ἐκεῖνος νὰ σοὶ δεικνύει σειρὰν τόμων περὶ ταύτης πραγματευομένων, τοὺς ὁποίους εἶχε *προβλέψει* νὰ φέρῃ ἐξ Εὐρώπης.

Ὁ Ἀγαθόπουλος πηγαίνει νὰ δοκιμάσῃ τὰ παπούτσιά του καὶ δεικνύων τὸ ἓν τοῦ ζεύγους:

— Αὐτὸ ποιὸ πόδι εἶναι;

— Τὸ ἀριστερό.

— Ἀμὲ τάλλο;

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Φαληρικοῦ θεάτρου ἐνῷ ὁ κόσμος εἶναι συμπεπυκνωμένος μύωψ ἀστειευόμενος θέλει νὰ τσιμπήσῃ κρυφὰ φίλον του χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Μὴ τσιμπῶ κανένα ἄλλον;

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

— Ἡ σιωπὴ εἶνε ὁ θρίαμβος τῶν ἀνοήτων.

Ἐδ. Λαβουλαίη.

Ἵνα τί καλοῦμεν τοὺς φιλαργύρους δυστυχεῖς; ἡ ἡδονὴ αὐτῶν εἶνε ἡ μόνη, ἥτις δὲν ἔχει κόρον.

Βύρων.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Μὰ δὲ μοῦ ξηγᾷς σὲ παρακαλῶ τί θὰ πῇ *ἐλάτης*. Ἐμένα, λέει, μὲ κατέταξαν 'ς τοὺς *ἐλάταις*;

— Μὴν ἔκαμες λάθος; Γιὰ πήγαινε νὰ ῥωτήσῃς 'ς τοὺς *ἐλάταις* ἢ 'ς τὰ *ἔλατα*;

Τ' ΑΓΚΑΘΑΚΙΑ.

—

'Σὲ μιᾶς τρανταφυλλιᾶς κλωνάρι
Ἄνοιγε ῥόδο μυρωδάτο,
Ὅλο ζωὴ, δροσιὰ καὶ χάρι...
Κι' ἀγκάθια μυτερὰ γεμάτο.

Τὸ εἶδα-τί ὡραῖο!-σκύβω·
Μὲ προσοχὴ πολλὴ τὸ κόβω
Καὶ μέσ' 'ς τὰ στήθη μου τὸ κρύβω
Μ' ἀγάπη, μὲ χαρὰ, μὲ φόβο....

Τώρα τὰ στήθη κ' ἡ καρδιά μου
Σὰν ἄνοιξι μοσκοβολοῦνε
Μὰ τ' ἀγκαθάκια-συμφορά μου!-
Μὲ ἀγκυλόνουν, μὲ πονοῦνε!

'Αράχνη.

Α. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Λόγοι τέσσαρες

'Εν τῇ ἐφημερίδι τῶν Καλαμῶν ὁ *Νέδων* ἐδημοσιεύθησαν ἄρτι τέσσαρες λόγοι Α. Κουμουνδούρου, ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως—μὲ τὴν ἀδειάν σας κύριοι Ζαΐμη, Μεσσηνέζη, Δηλιγιάννη καὶ Οἰκονόμε — ἐκφωνηθέντες κατὰ τὴν εἰς Καλάμας πρὸ μικροῦ ἄφιξίν του. Τῶν λόγων τούτων δίδομεν περίληψιν χάριν τῆς σπουδαιότητος αὐτῶν.

Λόγος πρῶτος

'Εν αὐτῷ ὁ κ. Α. Κουμουνδοῦρος ἐν πρώτοις εὐχαριστῶν ὅτι τὸν ἔκαμαν μέλος τοῦ ἐμπορικοῦ συλλόγου ἀναγγέλλει μετὰ χαρᾶς, ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἐφρόντισε πολὺ διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος καὶ ἰδίως διὰ τὴν σταφίδα καὶ τὰ σῦκα καὶ ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ θέσουν δασμὸν ὡς διανοοῦνται. 'Ο λόγος οὗτος δύναται νὰ ὀνομασθῇ **ἐμπορικὸς** *ἢ περὶ σταφίδων καὶ σύκων.*

Λόγος δεύτερος

'Ο λόγος οὗτος πραγματεύεται καὶ δεύτερον περὶ σταφίδος καὶ σύκων βεβαιῶν συνάμα, ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀτέλεια τῆς εἰσαγωγῆς ἐν Γαλλίᾳ, ἐπειδὴ δὲ ἀποτείνεται ἀποκλειστικῶς πρὸς τοὺς ἐμπόρους τῆς Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας δύναται νὰ ἐπικληθῇ *πρὸς τοὺς ἐμπόρους τῆς Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας.*

Λόγος τρίτος

'Ο λόγος οὗτος εἶνε σπουδαιότατος πάντων, πρῶτον διότι ἔρχεται ὡς ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Δζάνεν, δεύτερον διότι πραγματεύεται περὶ λεπτοῦ ζητήματος ἀφορῶντος αὐτὸν τὸν κ. Κουμουνδοῦρον. Λέγει δηλαδὴ τὰ ἑξῆς: «διατί ἡ Εὐρώπη πλουτεῖ καὶ εὐδαιμονεῖ; τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἀπησχόλησε τὴν προσοχήν μου· ἐπείσθην δὲ ὅτι πηγὴ τοῦ πλούτου εἶνε ἡ **ἐργασία,** ἡ **οἰκονομία** καὶ ἡ **εὐνομία.**» Πόσον μᾶς συγκινεῖ ἡ περικοπὴ αὕτη. Φανταζόμεθα τὸν κ. Κουμουνδοῦρον μετανοοῦντα καὶ γονυπετῆ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ του, τῶν ἐκλογέων του, ἐξομολογούμενον καὶ λέγοντα μετὰ στεναγμῶν: 'Επείσθην ὅτι πηγὴ τοῦ πλούτου εἶνε *ἡ ἐργασία* καὶ ὄχι *ἡ ὑπαλληλία* ἣν ἐπλήθυνα, *ἡ οἰκονομία* καὶ ὄχι *τὰ πετσώματα* τὰ ὁποῖα ἐπενόησα, *ἡ εὐνομία* καὶ ὄχι *ἡ ἀκαταστασία* δι' ἧς πάντοτε ἐπολιτεύθην.» Κατωτέρω ὁ πρώην πρωθυπουργὸς μετὰ χαρᾶς μετανοοῦντος μνημονεύει τοῦ εὐφόρου κλίματος τῆς 'Ελλάδος καὶ χαίρει διότι ἐπαναβλέπει τοὺς συμπολίτας του. 'Ο μέγας καὶ πολυσήμαντος οὗτος λόγος δύναται νὰ ἐπονομασθῇ *γεωργικὸς ἢ περὶ εὐφορίας τῆς γῆς, ἢ ἐξομολογητήριος, ἢ* **πρὸς Δζάνεν,** *ἢ ἀντιπερσωματικός.*

Λόγος τέταρτος

Οὗτος εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος, ἀποτείνεται δὲ πρὸς τοὺς Μεσσηνίους ἀποκλειστικῶς, ἤτοι πρὸς τοὺς συνεπαρχιώτας του. 'Εν τῷ λόγῳ τούτῳ ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶνε εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον. Φανταζόμεθα τὸν κ. Κουμουνδοῦρον, ξεσκούφωτον, λησμονοῦντα τὴν κούρασιν, μειδιῶντα καὶ διὰ μυρίων ἐκφράσεων τῆς μορφῆς του βλέποντα συγχρόνως ὅλους τοὺς Μεσσηνίους καὶ λέγοντα: «Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλω εἰς τὸν μεγάθυμον καὶ γενναῖον λαὸν τῆς Μεσσηνίας ὅτι *μετ' ὀλίγον θ' ἀποτελῇ ἐταρχίαν μείζονος 'Ελλάδος,* τὸ δὲ μέλλον θὰ εἶνε λαμπρὸν καὶ περιφανές.» 'Αληθῶς τὸ ὕψος τοῦ λόγου αὐτοῦ εἶνε μέγα, ἡ δὲ ἀλήθεια προφητική. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι δὲν ἀρκεῖ πλέον ἡ παροῦσα 'Ελλὰς διὰ τὴν Μεσσηνίαν ἥτις ἔχει ἀνάγκην μείζονος 'Ελλάδος; 'Ο λόγος οὗτος δύναται νὰ ἐπικληθῇ: **Πρὸς Μεσσηνίους παρηγορητικὸς** *ἢ περὶ μέλλοντος τῆς Μεσσηνίας.*

Λουκιανός.

ΕΛΠΙΔΑ!

—

'Απόστασα ἐλπίζοντας. Καὶ τώρα ἐν ᾧ θαρροῦσα
Πῶς ἦρθε μέσ' 'ς τὰ χέρια μου ἡ ἀγάπη ὅπ' ἀγαποῦσα
Καὶ ἔκλεισα τὰ 'μάτια μου νὰ ἰδῶ εἰς τῶνειρό μου
Αὐτὸν τὸν μόνο πόθο μου, τὸ μόνο μυστικό μου,
'Ακούω πάλι μιὰ φωνὴ ποῦ μοῦλεγε *ἐλπίδα!* . .
Μὲ τὴ φωνὴ ἐξύπνησα καὶ...δὲν σὲ ξαναεῖδα.

Σφίγξ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ.

—

Ἂν δὲν κινώμεθα ἡμεῖς θὰ μᾶς κινήσουν γάλλοι.

—

Στρατεύματα εἰς τὸ κυρτὸν θαρρεῖτε τῆς παλάμης
Καὶ στόλοι ὅτι φύονται;

('Εκ τῆς **Παραμονῆς**)

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ τοῦ «**ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ**»

Ε'. | 10 Αὐγούστου 1880. | Ε'.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΑ

ΦΑΛΕΖΙΟΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

'Επὶ ποιήματος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΚΟΚΚΟΥ.

Φίλοι Συντάκται τοῦ **Μὴ Χάνεσαι.**

Τὴν νύκτα προχθὲς ἕνεκα ὑπερβολικοῦ καύσωνος, μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῶ δὲν ἤξευρον τί νὰ κάμω. 'Ηθέλησα τὸ πρῶτον νὰ γράψω πρὸς δημοσίευσιν πολιτικὰς ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων κρίσεις, ἀλλ' ἀνανοηθεὶς — κατὰ τὴν αὐθεντικὴν γνώμην προσφιλοῦς καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλου, δημοσιεύσαντος πρό τινων ἡμερῶν, ὅτι οἱ διπλωμάται, καθὼς καὶ οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ τῆς Εὐρώπης, τὸν Αὔγουστον μεταβαίνουν εἰς ἐξοχὰς καὶ ἐπαναπαύονται—τρώγοντες, φαίνεται, σῦκα, σταφυλὰς καὶ πέπωνας—ἀφίνοντες πᾶσαν πολιτικὴν ἀσχολίαν μετέβαλον ἰδέαν σκεφθεὶς, ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ γράψω, ἀφοῦ οὐδεὶς θὰ μ' ἀναγνώσῃ. Τί νὰ κάμω λοιπόν; Οὔφ, εἶνε ἀνυπόφορος ἡ ἀγρυπνία καὶ ὅταν μάλιστα κάμνει ζέστην πολλήν.

'Αλλ' ἐκτὸς τούτου εἶχον καὶ ἕτερόν τι βασανιστήριον συγχρόνως. Μ' ἠνώχλουν οἱ κώνωπες φοβερά, μὲ τὸ μονότονον καὶ ὀχληρὸν αὐτῶν ᾆσμα, μεθ' ὧν εἶχον, ἀφ' ἧς ἐρρίφθην εἰς τὴν κλίνην μου, καὶ πόλεμον, ῥαπιζόμενος διαρκῶς διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τῶν παρειῶν, βραχιόνων, στήθους καὶ κάπου κάπου φονεύων τινὰ ἐξ αὐτῶν. Γνωρίζετε δὲ πάντες ἐκ πείρας πόσον ὁ πόλεμος οὗτος εἶναι ἀνυπόφορος: Καὶ μὰ τὸν Βάκχον, εἶνε δυσκολώτερος τοῦ κατὰ τῶν Τούρκων, διότι μὲ τοὺς Τούρκους δύνασαι νὰ κάμῃς ἓν διασκεδαστικὸν μπὰμ-μπούμ καὶ εὐθὺς ἡ Εὐρώπη, ὡς ῥαπάνιον, θὰ σταθῇ εἰς τὸ μέσον ἐπιβάλουσα τὴν παῦσιν τῆς αἱματοχυσίας· ἐνῷ ὁ πόλεμος κατὰ τῶν κωνώπων, μὲ τὸ ἀδιάκοπον βίζζζ, καὶ μὲ τὰ κεντήματα ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἅτινα σὲ ἀναγκάζουν νὰ παλαμοκτυπήσαι διαρκῶς, εἶνε ἀτελείωτος· διότι οἱ κώνωπες οὔτε Εὐρώπην, οὔτε συμμάχους ἀκούουν· καὶ ῥαγιᾶς μάλιστα ἀκόμη αὐτῶν ἂν γείνῃς, πάλιν δὲν σὲ ἀφίνουν εἰς ἡσυχίαν. Τί νὰ κάμω! τί νὰ κάμω! νὰ ὑποχωρήσω λέγεις; ἀλλ' ἐγὼ ὑπῆρξα τόσον καιρὸν στρατιωτικὸς καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ πεδίον εἰς τοὺς κώνωπας τὸ θεωρῶ ὡς ἐντροπήν. 'Αλλά, φίλατε, pardon, περίμενε μίαν στιγμήν· ἰδοὺ ἔρχεται εἰς· σιωπή. Μόλις ἐκάθησε μεταξὺ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ μου καὶ τῆς μύτης, ἡτοίμασα τὴν παλάμην μου. Παφ δίδω μίαν δυνατὴν παλαμιάν, ὅπου ἐκάθητο, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἐπιτυχίας ὁ ὀφθαλμός μου ἐδάκρυσε καὶ ἡ μύτη μου ἤρχισε νὰ στάζῃ αἷμα. 'Ετινάχθην τῆς κλίνης καὶ

—Νερὸν, ἐφώναζα δυνατά.

Ὅλοι τοῦ οἴκου ἠγέρθησαν εἰς τὸ πόδι ἔντρομοι δραμόντες πρὸς τὴν φωνήν.

— Τί τρέχει μὲ λέγουν καὶ φωνάζεις;

— Νερὸν, ἐπανέλαβον θυμοειδῶς, διὰ νὰ πλυθῶ. 'Ιδοὺ τί μ' ἔκαμον αὐτὰ τὰ διαβολοκουνούπια, μοῦ ἔπρισαν τὴ μύτη καὶ τὸ μάτι.

'Ενῷ οἱ λοιποὶ ἐγέλων, ὡς γελᾷς καὶ σὺ, ἀναγνῶστα, εἶμαι βέβαιος, ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζω.

— Πρὸς τί ὁ Θεὸς νὰ πλάσῃ τοὺς κώνωπας· καὶ ἔκαμνον φιλοσοφικὰς σκέψεις.

— 'Αλλ' ἄφες μας, ἀδελφὲ, νὰ κοιμηθῶμεν ἤτον ἐπὶ τέλους ἡ ἀπάντησις τῶν ἄλλων ἀπομακρυνθέντων.

Πάλιν λοιπὸν μόνος· μὴ τολμῶν δὲ καὶ οὔτε νὰ βήξω πλέον, ἐξηκολούθησα τὰς φιλοσοφικὰς σκέψεις μονολογῶν.

—Πρὸς τί ὁ θεὸς νὰ πλάσῃ τοὺς κώνωπας, τοὺς κορέους, τοὺς ψύλλους, τὰς φθείρας καὶ τὰ τσιμπούρια!

Τότε, ἐπειδὴ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου τρέχει, εὗρον διαύγειαν ἀναμνησθείς, ὅτι ὁ λίαν εὐφυὴς νέος ποιητὴς κ. Δημήτριος Ι. Κόκκος ἔγραψε περὶ κοσμογονίας εἰς τὴν ὑμετέραν ἐφημερίδα καὶ

—"Α, ἐκεῖ θὰ εὕρω, ἀνερώνησα, ἴσως περὶ τούτου. Πότε λοιπὸν θὰ ἀνατείλῃ καὶ ἡ ἡμέρα νὰ τρέξω, προσέθεσα, ὅπως ζητήσω τὸ φύλλον!

Αἴφνης ἐνεθυμήθην, ὅτι ἡ εὐφυὴς ἐφημερὶς ὑμῶν, ὡς μὴ δημοσιεύουσα βουλευτικοὺς λόγους, ὥστε νὰ τοποθετῆται εἰς τὸ Ν. 100, πιθανὸν νὰ ἐφυλάχθη. Νέαι λοιπὸν φωναὶ εἰς τὸν οἶκον ἐκ μέρους μου.

— Ποῦ ἔχετε φυλαγμένο τὸ «Μὴ Χάνεσαι;»

'Αφοῦ προηγήθη ἓν θυμωμένον «μᾶς ἐξεκώφανες ἀπόψε», μεθείπετο

— Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς βιβλιοθήκης.

— Πολὺ καλὰ λοιπόν.

— Ναί! πολὺ καλὰ, ἀντεφώνησαν, ἀλλὰ σὺ μὲ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἔχασες ἡμᾶς, μήπως ἐβρυκολάκιασες;

'Αλλ' ἐγὼ δὲν προσεῖχον πλέον εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις των. "Εδραμον εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου καὶ ἐπὶ ὥρας ἀνεδίφων τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων, ἕως οὗ εὗρον ἐκεῖνο τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ἐν ᾧ ἐμπεριείχετο τὸ σχετικὸν ποίημα τοῦ νέου Κόκκου. "Ωδευον δὲ πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ γραφείου μου, ὅπως τὸ ἀναγνώσω, ὅτε ἤκουσα παρὰ τῶν τοῦ οἴκου ἐγερθέντων τοῦ ὕπνου, ἐπειδὴ ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, τὸν συνήθη χαιρετισμόν, ὃν ἀνταπέδωκα διὰ τοῦ «καλή σας ἡμέρα», τὴν ὁποίαν ἀποστέλλω καὶ εἰς σᾶς, ἀγαπητοὶ συντάκται, πρὶν ἀφίσω τὸ φύλλον καὶ δράμω εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπως ῥοφήσω τὸν ναργιλέ μου.

II

'Επανῆλθον μετὰ μίαν ὥραν περίπου εἰς ἀνάγνωσιν εὐθύς. 'Αληθῶς, φίλοι συντάκται, τὸ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 9 'Απριλίου τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» δημοσιευθὲν ποίημα τοῦ νέου δικηγόρου κ. Δημητρίου Ι. Κόκκου εἶνε ἀνεκτίμητον ἔργον. Τὸ θαυμάζει τις, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν κανονικὴν σειρὰν καὶ τὴν τελείαν πλοκὴν, ἀλλὰ καὶ διότι ὅσον τὸ ἀναγινώσκει ἐκ νέου κατὰ τοσοῦτον ἀνακαλύπτει ποιητικὸν ἄλας, ὕψος, βαθύνοιαν καὶ μεγαλοφυΐαν· ἐκτιμᾷ δ' ἔτι πλέον τὸν ποιητὴν διὰ τὴν σύλληψιν τῆς ἰδέας. Προτρέπομεν τὸν εὐφυᾶ αὐτὸν νέον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καλλιέργειαν τοῦ προτερήματος, ὅπερ ἡ φύσις τῷ ἐδώρησε· τὴν δὲ Κυβέρνησιν νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὰ μέσα, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν ξένην ὁ νέος ποιητής μας καὶ τελειοποιηθῇ.

Εἶνε ἀληθῶς ἐπαναλέγω ἀξιοθαύμαστον τὸ ποίημα καὶ νομίζω καλὸν νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσητε κάτωθι τῆς κρίσεως ταύτης, εἰ δυνατὸν, διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ ἕκαστος ἀναγνώστης, ὅτι, μ' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν ἡμῶν, δὲν γράφομεν ὑπερβολάς. 'Εν αὐτῇ τῇ πρώτῃ ἀναγνώσει του μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ κωνωπας καὶ τὸ διατί ἐπλάσθησαν.

Ἐπεθύμουν μάλιστα νὰ ἔχω τὸν ποιητὴν πλησίον μου, ἵνα τὸν παρακαλέσω νὰ μοὶ τὸ ἀναγνώσῃ ὁ ἴδιος — ἀπαγγέλων καὶ τόσον καλά. Καὶ διὰ τοῦτο, ὅπως τὸν κρατήσω νοερῶς τοὐλάχιστον ὅσον οἷόν τε πλειότερον παρ' ἐμοί, θὰ ἔλθω εἰς συζήτησιν μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸ αὐτὸ μὲν ὕφος τῆς εὐτραπελείας, ἀλλὰ σατανικῶς, ὅπως ἐκεῖνος ποιητικῶς, εἰς τὸ περὶ κοσμογονίας, καὶ θὰ ἀντιφρονήσω μετ' αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ λήξῃ ταχέως ἡ συνομιλία μας.

Ὅθεν ἀρχόμενος διατείνομαι, ὅτι ἐγὼ δὲν συμφωνῶ εἰς τὰς περὶ κοσμογονίας ποιητικὰς θεωρείας τοῦ κ. Κόκκου, ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ τὸν Δαρβῖνον, γνωματεύοντα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τελειοποίησις τοῦ οὐραγκοτάγκου. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ λέγῃ ὁ κ. Δαρβῖνος, ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς αἴφνης, ὡς ἄνθρωποι, εἶνε τελειοποίησις τοῦ οὐραγκουτάγκου, ἐκτὸς ἂν παραδέχηται ὅτι οἱ βασιλεῖς δὲν εἶνε ἄνθρωποι καὶ τότε δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν. Δὲν συμφωνῶ λοιπὸν μὲ ἀμφοτέρους.

Ὦ εἶμαι βέβαιος ἐνταῦθα, ὅτι ὁ εὔγλωττος καὶ πολυμαθὴς ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ ἀρχιμανδρίτης Λάτας θὰ ἀναφωνήσῃ «πολὺ καλὰ τοὺς τὰ ψάλλη.» Ἀλλ' ἡμεῖς πάτερ-Λάτα, μ' ὅλον τὸν σεβασμὸν καὶ ὑπόληψιν, ἃς πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, οὔτε μετὰ σοῦ συμφωνοῦμεν καὶ θὰ ἴδητε καὶ οἱ τρεῖς τὸν λόγον ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τῶν κρίσεων ἐπὶ τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Κόκκου.

III

Δὲν ἠξεύρω ἂν ὁ γέρων Σαβαὼθ ἦτο *μαχμουρλῆς*, ἂν *ἐγλεντοῦσε* πίνων ρακὶ ὡς Ἀρβανίτης, σαμπάνια ὡς Γάλλος, ῥούμι ὡς Ἄγγλος καὶ ναργιλὲ—ψυχή μου θεϊκὸς ναργιλὲς καλίτερος τοῦ Σουλτανικοῦ—ὡς Ἀνατολίτης, ὅταν ἔπλασε τὸν κόσμον, ὡς διατείνεται ἐν τῷ ἔργῳ του ὁ ποιητής, διότι δὲν ἦμην ἐκεῖ, οὔτε ὁ Ἀβακοὺμ ἀναφέρει τί περὶ τούτου καὶ πιθανὸν ὁ ποιητὴς νὰ ἔχῃ δίκαιον, ἂν καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον εἰς ἑπτὰ ἡμέρας καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν μου ἑπτάημερο πρωτό, οὔτε ὁ Μπάκακας, ὁ κυρίως ποιητής, δύναται νὰ κάμῃ χωρὶς ν' ἀσθενήσῃ, καὶ ἡ Γραφὴ δὲν ἀναφέρει τί περὶ ἀσθενείας, ἀλλ' οὐχ ἧττον ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν ἀποφαινόμεθα αὐθεντικῶς, ἀλλὰ καθόσον ἀφορᾷ τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου εἴμεθα ὅλως ἐναντίοι τῆς γνώμης τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀκούσατε ἱστορικῶς πῶς συνέβη.

Ἀφοῦ ὁ γέρων μάστορης τοῦ σύμπαντος ἔκαμε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν καὶ λοιποὺς ἀστέρας, κατόπιν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν θάλασσαν, τὴν ξηράν, καὶ τὸν ἀέρα, ἰδὼν τὴν φάλαιναν, τὸν καρχαρίαν, τὴν ἄρκτον, τὴν τίγριν, τὸν ῥινόκερω — καὶ τότε, σημειώσατε, ὅλα ταῦτα ἦσαν μεγαθήρια καὶ οὐχὶ ζωντόβολα ὡς τὰ σημερινὰ—ἐφοβήθη μὴ καὶ ἡμέραν τινὰ συμφωνήσωσι, τὸν ἐκθρονίσωσι καὶ τὸν καταβροχθίσωσι. Λοιπὸν ἐσκέφθη νὰ πλάσῃ ἕνα χειρότερον ζῶον ἀντίρροπον καὶ ἐπιτηδειότερον πάντων εἰς τὰς καταστροφὰς φόνους τῶν ἄλλων, ἕνα γενικὸν ἐχθρὸν οὕτως εἰπεῖν τῶν λοιπῶν ζώων, ὅπερ νὰ περιποιηθῇ, ὅπως τὸ κρατῇ ἀφωσιωμένον.

Ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του λοιπὸν ἐξήτασε πρὸ τούτου τὸ πνεῦμα τοῦ μέλλοντος νὰ πλάσῃ ζῶου, δηλαδὴ ἀπὸ τί νὰ τὸ κατασκευάσῃ καὶ ἤκουσε ψιθυρισμὸν

— Θεέ μου μὴν ἐξοδεύεσαι, λάβε ὀλίγο χῶμα, ὅπερ προσφέρεται δωρεὰν καὶ πλάσόν με.

Ὁ γέρων Σαβαὼθ τυχαίως τότε εὑρίσκετο εἰς τὴν Σίφνον —καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ κάτοικοι εἶνε ἅπαντες πηλοποιοὶ—ὅθεν ἔλαβε χῶμα κοινὸν καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, ἐνεφύσησεν αὐτῷ πνεῦμα ζωῆς καὶ τῷ εἶπε :

— Πήγαινε ζῶον εἰς τὸν παράδεισον νὰ φᾷς χλόην.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε κάμει καὶ τὸν θάνατον, ἐσκέφθη συγχρόνως διὰ νὰ μὴ πλάττῃ καθ' ἑκάστην ἀνθρώπους καὶ λασπώνῃ τὰς χεῖράς του νὰ κάμῃ καὶ μίαν μηχανὴν κατάλληλον, δηλ. ἓν ἀνθρωποποιεῖον, νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν Ἀδάμ, δι' ἧς οὗτος νὰ κατασκευάζῃ ἀνθρώπους. Ὅθεν ἠρώτησεν, ὡς ἔπραξε καὶ εἰς τὸν Ἀδὰμ τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς πῶς θέλει νὰ πλασθῇ καὶ ἤκουσε ψιθυρισμὸν

— Ἀπὸ κόκκαλον ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ.

— Βρὲ τὴν σκληροτράχηλον εἶπε τότε ὁ Θεὸς θέλει νὰ ξεπλατήσῃ τὸν ἄνδρα της.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο καὶ ἄλλως νὰ πράξῃ ἀφοῦ τὴν ἠρώτησε. Λαμβάνει λοιπὸν μίαν μάχαιραν (*) ῥίπτει κάτω τὸν πτωχὸν Ἀδὰμ καὶ τῷ ἀποσπᾷ τὴν παρὰ τὴν καρδίαν πλευράν—καὶ ἔκτοτε ἡ καρδία εἶνε τόσον τρυφερά, ὥστε ἅμα τὴν ἐγγίσῃς ἔστω καὶ μὲ βελόνην ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος, διότι αὕτη ἐκρυολόγησεν, ἕως οὗ ῥάψῃ τὴν ἀνοιχθεῖσαν πληγὴν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀδὰμ ὁ Θεός.—Ὁ Ἀδὰμ δεδικαιολογημένως, — διότι μήπως ὁ Θεὸς τοῦ ἔκοπτε τοὺς ὄνυχας!—ἀφῆκε φωνὴν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

— Σιωπή! τῷ λέγει ὁ Θεός, διὰ τὸ καλόν σου τὸ κάμνω, νὰ σοῦ δώσω σύντροφον.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ, ὁ Θεὸς ἐκ συγκινήσεως τῷ λέγει :

— Δὲν πταίω ἐγώ, ἡ γυναῖκά σου ἐσοφίσθη νὰ κατασκευασθῇ ἀπὸ κόκκαλον τῆς πλευρᾶς σου καὶ δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ πράξω.

Οὕτω λοιπόν, κ. Κόκκε, ἐγένοντο ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, κατὰ τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις καὶ οὐχί, ὅπως διατείνεσθε ὑμεῖς· καὶ ὁ μὲν Ἀδὰμ ἐγένετο ἀπὸ χῶμα, ὡς ἀπέδειξα, ἡ δὲ σύζυγός του Εὔα — τὴν ὁποίαν (N.B.) εἶχεν ἀστεφάνωτη — ἀπὸ κόκκαλον καὶ διὰ τοῦτο ἡ γυνὴ εἶνε σκληρά, ὅσον μαλακὸς ὁ ἀνήρ.

IV

Θέλετε ἴσως νὰ μάθητε τώρα—ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς τῆς κοσμογονίας κάμνει μνείαν περὶ τούτου ἐν τέλει τοῦ ἔργου του — καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, δι' ἣν οἱ πρωτόπλαστοι ἐξεδιώχθησαν τοῦ παραδείσου, καθόσον καὶ εἰς σᾶς βεβαίως δὲν φαίνεται πιθανὴ ἢ ἔκπαλαι παράδοσις, ὅτι δῆθεν ὁ βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν τοὺς ἐδίωξε, διότι ἐγεύθησαν τὸν ἀπηγορευμένον καρπόν, καθόσον δι' αὐτὸ τοῦτο ἴσα ἴσα τοὺς ἔπλασεν ἑτεροφύλλους, πρὸς τὸ «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε κτλ.» ὡς ἀναφέρει ἡ Γραφή, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ;

(*) Ἐνταῦθα χάριν τῆς ἐθνικῆς τιμῆς,—διότι θ' ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ Θεὸς κατάγεται ἀπὸ Ἕλληνας — δὲν ἠδυνάμεθα νὰ μὴ ἀναφέρωμεν, ὅτι τὴν ἰδίαν μάχαιραν ἔλαβε κατόπιν ὁ Ἀβραὰμ, ὅστις κατὰ τὴν Γραφὴν, κ. Κόκκε, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ποίησίν σου—καὶ βλέπεις ὅτι ἡμεῖς φέρομεν ἱστορικὰς ἀποδείξεις· ναίκε—ἤναψε πυρὰν καὶ ἔβαλε κάτω τὸν μονογενῆ του υἱὸν Ἰσαὰκ, νὰ τὸν σφάξῃ τὸν ψήσῃ καὶ δώσῃ τοῦ Θεοῦ νὰ φάγῃ, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τρώγουν ἀνθρώπινον κρέας· ἠθέλησεν ἁπλῶς νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραὰμ, ὅθεν ἐπαρουσιάσθη πάσαυτα μὲ ἕνα γίδι καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ κατὰ τὴν Γραφήν·

— Ψῆσε αὐτὴν τὴν γκιόσαν ἀντὶ τοῦ υἱοῦ σου.

Ὁ Ἀβραὰμ ἔσφαξε τὴν γκιόσα, τὴν ἐσούβλισε, καὶ τραγουδῶν τὸ ἀκάτω 'ςτὸ Βάλτο 'ςτὰ χωργιὰ» ἐκ τῆς χαρᾶς του, τὴν ἔψησε καὶ ἔδωσε τοῦ Θεοῦ κ' ἔφαγε γκιόσα τῆς σούβλας μετὰ πολλῆς ὀρέξεως· ὡς τρώγουν τὴν γκιόσαν οἱ Ἕλληνες καὶ τοῦτο εἶνε τρανωτάτη ἀπόδειξις ὅτι ὁ Θεός, ἀφοῦ τρώγει ψητὴ γκιόσα τῆς σούβλας εἶνε Ἕλλην. Ἂς δημοσιεύσωσι λοιπὸν καὶ ταύτην τὴν ἀνακάλυψιν αἱ ἐφημερίδες ἐκεῖναι, ὅσαι παρουσιάζουν πάντα μέγαν ἄνδρα ξένον ὡς καταγόμενον ἀπὸ Ἕλληνας.

Ἀκούσατε λοιπὸν τὴν κυρίως αἰτίαν τοῦ ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐξοστρακισμοῦ τῶν πρώτων πάππων μας.

Ἅμα ὁ Ἀδὰμ ἰάθη ἀπὸ τὴν ἐγχείρησιν — καὶ ἰάθη, ὡς ἐννοεῖτε, ταχέως—εἶδε τὴν Εὔαν, ἥτις τὸν ἀντίκρυσεν ἐπίσης. Γυμνοὶ δ' ὄντες ἀμφότεροι ἤρχισαν νὰ ἀμοιβαιοθαυμάζωσι τὰ μέλη των — τὴν κεφαλήν, τὸν λαιμόν, τοὺς βραχίονας, τὰ στήθη, κνήμας καὶ λοιπά.

— Πόσον ὡραῖος εἶσαι Ἀδάμ, τῷ λέγει ἡ Εὔα, ὁποία συμμετρία καὶ κανονικότης. Ἔχεις σὺ μύστακας καὶ γένειον, ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἔχω· ἄ, εἶσαι ὡραιότερος ἐμοῦ.

— Οὐχί· ἀπήντησεν ὁ Ἀδὰμ, σὺ Εὔα εἶσαι πολυτιμοτέρα, διότι εἶσαι ἀπὸ κόκκαλον, ἔχεις χείλη κοράλλινα καὶ μακρὰν ὡραίαν καὶ πυκνὴν κόμην· ἔχεις στῆθος διάφορον ἐμοῦ, θελκτικώτατον, ἔχεις τέλος πάντων τὴν ὡραιότητα διαβόλου.

Καὶ ἔκτοτε τὸ λεγόμενον διὰ πᾶσαν ἔκτακτον καλλονήν: —elle a la beauté du diable=ἔχει διαβολικὴν ὡραιότητα.

Ἡ Εὔα, ἥτις ἀπέδωκε ὅτι ἠσθάνθη ἐν τῇ πιεσθείσῃ καρδίᾳ της, ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Ἀδάμ, εἰς ἁπλῆν περιέργειαν, ἔδραμε πάραυτα πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ διαβόλου,—ὅστις, κατὰ τὴν Γραφὴν, εἶχε σχῆμα ὄφεως, — ὅπως τὸν ἴδῃ.

Τὸν εὗρε καθήμενον ἐντὸς εὐώδους σκιάδος τῆς μαγίσσης Κίρκης καὶ ἀπέναντι καταῤῥάκτου, οὗτινος τὰ πίπτοντα μετὰ τέρποντος μουρμουρισμοῦ, ἐντὸς διαυγοῦς λίμνης, ὕδατα ἐχρύσιζον αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύοντος Ἡλίου.

Ἐπήρχετο νύξ — ἡ νύξ, τῆς συλλήψεως τοῦ δολοφόνου Κάϊν.

Ἡ Εὔα ἐστάθη καὶ ἐθαύμασε πρὸς στιγμὴν τὸν ὅμοιόν της. Κατόπιν μειδιῶσα τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀνοίξασα μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν τῷ ἀπέτεινεν πλεῖστας ὅσας ἐρωτήσεις σχετικάς, μείνασα κατενθουσιασμένη ἐκ τῶν εὐγλώττων ἀπαντήσεων του. Οὕτω δὲ καθιερώθη φιλία αἰσθηματικὴ μεταξύ των καὶ διήρχοντο, ὁσάκις εὕρισκον εὐκαιρίαν, μαζὶ τὰς ὥρας των. Ἡ Εὔα μάλιστα, ἅμα ἐβεβαιώθη, ὅτι καὶ ὁ ὄφις κατὰ σύμπτωσιν ἦτον, ὡς αὐτή, κοκκαλένιος, τὸν ἐπροτίμα μᾶλλον τοῦ χωματένιου Ἀδάμ.

Τὸ ἀποτέλεσμα γνωστόν· τὸ ὑπεδείξαμεν μάλιστα. Ἐγεννήθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς ὁ Κάϊν, ὅστις, ὡς ἐννοεῖτε, δὲν ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀδὰμ, ἀλλὰ τοῦ Διαβόλου καὶ ὅστις, ὡς διαβολάνθρωπος ἐρόνευσε τὸν γνήσιον υἱὸν τοῦ Ἀδὰμ καὶ ὁμομήτριόν του Ἄβελ, θανόντα ἴσως ἄγαμον. Ὡς ἐκ τούτου μάλισμα ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι εἴμεθα μὲν γνήσια τέκνα τῆς μητρὸς Εὔας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ πατρὸς Ἀδάμ. Ἴσως εἴμεθα τοῦ Διαβόλου.

Καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι ἐπὶ τῇ ἀμφιβολίᾳ ταύτῃ περὶ τῆς γνησιότητος τῶν τέκνων καὶ τῇ ἀπειρίᾳ τῶν σχεδὸν ἀνυπερβλήτων δυσκολιῶν, φοβερῶν στενοχωριῶν καὶ τόσων ἄλλων πικριῶν τοῦ γάμου, στηριζόμενοι οἱ μηδενισταὶ ἐπιδιώκουσι, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν κατάργησιν αὐτοῦ, θέλοντες νὰ ἐγκαταστήσωσι τὴν γυναῖκα ἀπολύτως ἐλευθέραν καὶ μόνην ὑπεύθυνον διὰ τὰ τέκνα, λαμβάνοντα καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον, τὸν δὲ ἄνδρα ἁπλοῦν φυσικὸν ἐργάτην κτλ. ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐδεμία πίεσις. Καὶ ἐν τούτοις—ἂν καὶ δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐλεύθερος, ὡς ὁ ἀήρ, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν πίεσιν, οὐχ ἧττον ὁ ζυγὸς τοῦ γάμου διὰ τὸν πολίτην καὶ τῆς Διοικήσεως διὰ τὴν πόλιν, ἂν καὶ εἰσὶ πιέσεις καὶ κακά, εἶνε κακὰ ἀναπόφευκτα καὶ ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν τῆς τε οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας, διότι ἄλλως, καταργουμένων, θὰ ἀποσυντεθῶσιν αἱ κοινωνίαι ἐντὸς δύω γενεῶν καὶ θὰ ἐπανέλθῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν πρώτην ἀγρίαν κατάστασιν. Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον.

Ὁ Θεὸς ἰδὼν, ὅτι τὸ εὐνοϊκόν του ζῶον ἔχει κρυφομιλήματα καὶ σχέσεις σφικτὰς μετὰ τοῦ διαβόλου.

— Μὰ αὐτοὶ εἶνε, εἶπε, ἐπικινδυνωδέστεροι τῶν μεγαθηρίων.

Καὶ ἐν τῇ ἀγανακτήσει του ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητὴς τῶν ὅλων, ἀπηγόρευσε εἰς τὸν διάβολον—κτίσαντα ἔκτοτε μὲ κτίστας Δαγγαδινοὺς τὸ παλάτιον τῆς Κολάσεως—πάραυτα τὴν ἐν Παραδείσῳ εἴσοδόν του, θέσας θεμελιῶν ἄγγελον κρατοῦντα πυρίνην ῥομφαίαν, ὃν ἀντικατέστησε διὰ τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἅμα τῇ σταυρώσει των, κρατούντων εἰς χεῖρας των τὸν σταυρὸν καὶ τὰ ἐπιμήκη καὶ χονδροστρόγγυλα κλειδία των, δυνάμενα νὰ τσακίσωσι τὸν ἀνθρωποποιὸν διαβολοόφιν. Συνάμα ἐδίωξε καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν παράδεισον, καὶ τὸ ἀνάκτορόν του κρατήσας εἰς τὴν αὐλήν του μόνον ζῶα ὡς λαόν του καὶ αὐλικοὺς, ὅπερ κατ' ἀπομίμησιν ἔπραξαν καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλεῖς. Ἀλλὰ συγχρόνως διὰ νὰ ἦνε καὶ ἀσφαλὴς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῷ ἔδωκε λογικόν, δηλαδὴ διαρκῆ ἀνησυχίαν.

Καὶ ἔκτοτε οἱ ἄνθρωποι—ὡς λογικοὶ—ἀσχολούμενοι διαρκῶς εἰς πᾶν ἀνόητον καὶ βλαβερὸν, εἰς ἀλληλομαχίας καὶ καταστροφὰς ἐλησμόνησαν τὸν Θεὸν καὶ 'πᾶν κατὰ διαβόλου.

V.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς κοσμογονίας, ἐπειδὴ δύναταί τις νὰ εἴπῃ.

— Πολὺ καλά, ἔστω διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὁ ποιητὴς Κόκκος εἰς τὸ ἀριστούργημά του ἀναφέρει καὶ πῶς παρήχθησαν καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα. Εἶσαι σύμφωνος λοιπὸν μὲ τὸν ποιητὴν ὡς πρὸς τοῦτο τοὐλάχιστον ;

— Ὄχι καὶ εἰς τοῦτο δὲν εἶμαι σύμφωνος καὶ ἀπαντῶ ὅτι τὰ ζῶα ἔτεξεν ἡ γῆ, καθὼς τὰ φυτά, συζευχθεῖσα μὲ τὸν Ἥλιον, ὅπως ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴν Εὔαν.

— Ἄμ τώρα διατί δὲν τίκτει θὰ μ' ἐρωτήσετε ἴσως ;

— Δὲν ἐννοῆτε εὐλογημένοι, διατί δὲν τίκτει πλέον; Ἐπιμένετε καλὰ καὶ σώνει νὰ σᾶς τὸ εἴπω ; ναί, ἄλλα περιφραστικῶς. Ἡ γῆ ἐγήρασε πλέον . . . Ἀπεξηράνθη.

Φαλέζ.

Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸν ἀγαπητὸν Φαλὲζ τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Κόκκου ἡ *Κοσμογονία*, ὅπερ ἐδημοσίευσε καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ φύλλον τῆς 9 Ἀπριλίου καὶ τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐπηνέθη τότε. Ἰδοὺ αὐτό.

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ.

Μὲ μαχμουρλοῦκι ἐσηκώθηκε μιὰ μέρα
Ἀπ' τὸ κρεββάτι τ' ὁ Θεός μας χολιασμένος.
Τότε δὲν εἶχ' ὁ κόσμος οὔτε μία σφαῖρα
Καὶ ἦταν' ὅλος χάος καὶ σκοτεινιασμένος.
Καὶ μέσα εἰς αὐτὴ τὴν ἄβυσσο . . . κομμάτι
Μονάχα τοῦ Θεοῦ μας ἔβλεπε τὸ μάτι.

Ἄ! εἶπε καὶ ἐχασμουρήθηκε ὁ γέρος
Τόση κανεὶς μεγάλη ἀϋπνία νἄχῃ!
Δὲν μπόρεσα νὰ ἡσυχάσω σ' ἕνα μέρος
Κι' ὅλη τὴ νύχτα εἶχα πόνους σ' τὸ στομάχι.
Ὅμως νὰ ποῦμε, λέει, καὶ τὴν μαύρη ἀλήθεια
Ἐνήστευα . . . καὶ ἐπαράφαγα ρεβίθια.

—

Ἂς εἶναι . . . εἶπε κ' ἔτριψε τὰ δυώ του μάτια.
Ὕστερα 'ντύθη, ἐκάθησε 'σ τὸν καναπέ του
Κι' ἀνάμεσα εἰς τὰ οὐράνια παλάτια
Ἑτοίμασε σὲ λίγο καὶ τὸν ναργιλέ του·
Κ' ἐτράβηξε ἐκεῖ κοντά του μιὰ μποτίλια
Ἀπὸ ρακὶ γιομάτι εἴσαμε τὰ χείλια.

—

Τώρα . . . ἂς πιοῦμε, λέει, μία ἀπὸ τοῦτο,
Νὰ φύγουν ἡ χολαὶς νὰ πάνε παρακάτω·
Εἶπ' ὁ Θεὸς καὶ σ' ἕνα μοναχὰ μινοῦτο
Εὑρέθη ὁλόκληρη ἡ μπουκάλα ὡς τὸν πάτο.
Καὶ ἔσυρε κοντά του ἄλλη μιὰ ἀκόμα
Γιὰ νὰ δροσίσῃ πάλι τ' ἅγιό του στόμα.

—

Ἄρχισ' ὁ Πλάστης νὰ σκοτίζεται κομμάτι
Καὶ νἄρχεται σ' τὸ κέφι δίχως νὰ τὸ νοιώθῃ.
Πάλι ἁπλώνει σ' τὴν μποτίλια τὴ γιομάτη
Κι' οὔτε σταλαγματιὰ ἀπὸ μέσα δὲν ἐσώθη.
Ξεχνάει τώρα καὶ τοῦ ναργιλέ του τὸ μαρκοῦτσι
Καὶ μὰ τὴν πίστι μου δὲν ἔνοιωθε κουκοῦτσι.

—

Μέσα σ' αὐτό του ὁ Θεός μας τὸ μεθύσι
Παίρνει ἕνα γιαρὲ μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή του·
Ξάφνω: **ἂς φέξῃ** ἀκούγεται νὰ ξεφωνήσῃ
Κι' εὐθὺς ἔγινε **φῶς** κατὰ τὴ θέλησί του.
Ὕστερα ἕνα κάρβουν' ἀναμμένο παίρνει
Καὶ εἰς τὸν ναργιλέ του τρέμοντας τὸ φέρνει.

—

Ῥουφάει ἀκόμα μιὰ χιλιάρικη μποτίλια
Καὶ φρρρρ...τραβάει μιὰ ἀπὸ τὸν ναργιλέ του...
Χιλιάδες σπίθαις . . . γίνηκαν ἀστέρια χίλια
Καὶ πάλι ξαναπαίρνει ὁ Πλάστης τὸ γιαρέ του.
Καὶ μέσα σ' τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ὁποῦ χύνει
Θάλασσα τώρα, λέει, **θάλασσα** ἂς γίνῃ.

—

Κ' ἔγιν' ἡ θάλασσα γεμάτη ἀπὸ ψάρια·
Κ' ἔβλεπες εἰς τὰ στήθη της σὰ σὲ καθρέφτη
Τοῦ οὐρανοῦ ν' ἀστράφτουν τὰ μαργαριτάρια
Κι' αὐτὸς ἀπάνω της σὰν ἐραστὴς νὰ πέφτῃ.
Κ' ἐπλαστ' αὐτὸ τὸ τόσον εὔμορφο ζευγάρι
Χωρὶς νὰ παρ' ὁ Πλάστης μας διόλου χαμπάρι.

—

Ἤτανε τώρα ὁ κόσμος ἕνα περιβόλι
Καὶ εἶπε ὁ Θεὸς σ' τὸ τόσο του μεθύσι
Τοῦ οὐρανοῦ μ' οἱ φωτοστολισμένοι θόλοι
Κι' ὁ κόσμος ὅλος ἀπὸ **ζῶα** νὰ γεμίσῃ.
Καὶ **δένδρα** θέλω καὶ **πετούμενα** ἀκόμα
Κ' ἔγιναν ὅσα εἶπε τοῦ Θεοῦ τὸ στόμα.

—

Κι' ἀρχίνησαν μέσα σὲ δάση σκιασμένα
Νὰ ψάλλουν τὰ πουλιὰ σ' τὸν Πλάστη μας τραγούδια.
Τὰ ζῶα νὰ πηδοῦν 'μπροστά του φοβισμένα·
Καὶ μυροβόλα νὰ τὸν ῥαίνουνε λουλούδια.
Καὶ ὅλ' αὐτὰ γεινόντανε μέσα σ' τὴν πλάσι
Χωρὶς νὰ νοιώθῃ Ἐκεῖνος ποῦ τὰ εἶχε πλάσει.

—

Ἐρρίζε τότ' ὁ Κτίστης γύρω του ἕνα βλέμμα
Καὶ σὰν νὰ ἤθελε σὲ κάποιον νὰ μιλήσῃ.
Ἐπάγωσε σ' τὰ ζῶα τὰ φτωχὰ τὸ αἷμα
Μὰ δὲν ἠμπόρεσ' ἕνα νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.
Ἔ! εἶπε θυμωμένος θέλω ἀκόμα ἕνα
Ποῦ νὰ μιλῇ . . . νὰ εἶναι **ὅμοιος** μ' ἐμένα.

—

Γυμνὸς, ὀλόρθος ὁ Ἀδὰμ ξετσιπωμένος
— Μὲ φώναξες, τοῦ λέει, Θεὲ, νἆμαι μπροστά σου.
— Ἄκουσε, εἶπε ὁ Θεός μας βυθισμένος,
Βλέπεις αὐτά· τὰ βλέπεις; Εἶν' ὅλα δικά σου.
Ὅμως, αὐτή σου ἡ κατασκευή. . . σημαίνει
Πῶς πρέπει νἄχῃς σύντροφο . . . Λοιπὸν **ἂς γένῃ.**

—

Κ' εὐθὺς γεννιέτ' ἡ Εὔα πεταχτὴ, ἀφράτη
Καὶ πέφτει σ' τοῦ Ἀδὰμ τὴν ἀγκαλιὰ μὲ χάρι.
Ἄ! καὶ τοῦ Πλάστη μας τὸ κοιμισμένο μάτι
Θὰ ζήλευε ἂν ἔβλεπε τέτοιο ζευγάρι.
Ὅμως αὐτὸς δὲν καταλάβενε κουκοῦτσι
Κ' ἐκράταγε σ' τὸ χέρ' ἀκόμα τὸ μαρκοῦτσι.

. . . . . .
. . . . . .

—

Ξυπνᾷ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς Εὔας τὴν ἀγκάλη
Ζητᾷ Θεὸ, ψάχνει παράδεισο νὰ εὕρῃ. . .
Ἦταν σ' τὴ γῆ... στὴ γῆ!... μὰ ποιός τὸν εἶχε βάλει;
Αὐτὸ οὔτ' ὁ Θεός μας ἴσως δὲν τὸ 'ξεύρει.
Κ' εἶπε ὁ Ἀδὰμ πικρὰ κυττάζοντας τὴν κτίσι:
Γιὰ μὲ ἦταν' ὄνειρο, γιὰ τὸ Θεὸ μεθύσι.

De Cock.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρνικαν, εὐωδιάζει εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοὴν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ **Ὀλυμπέῳ,** 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ^ΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU Dr. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπέου** ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.